

יאנוש קורצ'אץ'

התהלה

הוצאת "יסוד" בע"מ, תל-אביב

יאנוש קורצ'אק / התהלה

יאנוש קורצ'אק

ה ת ה ל ה

סדרם אַרְנַה בּוֹקְנָר

טער מ. אַרְנַה

הוצאת "יסוד" בע"מ תל אביב

הדפסת ששית

◎

כל הזכויות שמורות
להוצאה לאורם "ימורי בע"מ
תל-אביב, רח' אלנבי 88. טל. 615561
רח' מזאיה 16. טל. 615369 : 621180

Printed in Israel

תשל"ד — 1974

דפוס "קדמה" ת"א

1504-2

68561

פרק ראשון

קשה לומר מהתמייל ספרה. כי מין מתעוזר
הרצין לספר ולמהגיד סרבה. ואם מרבים ימוציאו
לספר במת אמת, זה עלייל לחייב לחייב דקרים.
בספור זה יספר על חמשה יהודים, הוריהם,
סבתא וקנתה, דוד, חותול, דודה ועל עוד אנשיים אסירים
המצלה קדאי לדבר רק על פגאיהם. כי מה
ענין נובל לאזא באבוי סקטה, פישנה חמיד, בוקה
או רוטנת: «אבא, אבוי, אבוי»?
ויאזק וטולקה הגם מבקרים מאבוי, אבל בקרוב
ימלו וימתו. משים כן גם גם צליים או אפשר לספר
סרבה. גם סבתא עוד קצת הפע, וחתול, ישאר
בדינה פישנה.
את פדינה פישנה לא קדאי למסכין, כי שלא
יעברו לדירה אסירת.
ויאזק לויד צדין בנית הספר, מגונה לו גם

אֶבְוֹם, חַזְקָה עַם כִּים, קַחְטָר עַם מִפְתָּחָה. גַּם מִנִּיה
מִכְשָׁרָת בְּבִית סְפִיר, אֶבְלָל בְּבִית סְפִיר כִּיה, שָׁאַיִן
עוֹנְשִׁים שֶׁם קָשָׂה. צָל הַתְּנוּגָות רַעַת בְּקָם פָּצָמִידִים
בְּפִנָּה.

לְמַעַשָּׂה מִזְבֵּר וְלִזְקָק בְּקָם מִנִּיה וְגַם אַקְה לֹא
בְּרַצּוֹן. כִּי מִנִּיה הִיא יִלְלָה, אֲשֶׁר לֹא רְאָתָה שְׁלָרָה,
וְכַשְּׁהִיא מִסְפָּרָת מִשְׁהָגִי, אֲפִי פָּעֵם אֵי אָפְשָׁר ?ִדְעָתָן,
פָּאָם גַּרְהָה פְּזַבְּרָ בְּאַקְתָּה, אוֹ שְׁוֹהָה בְּקָם פְּרִי דְּקִוָּה.

— אַתְּ מִשְׁקָרְתָּ — אָוְטָר וְלִזְקָק.

— בְּפִנֵּי אַמִּי, שָׁאוֹתָה אַנְיָ אַוְהָת בְּלָבָב וּבְנֶפֶשׁ,
שְׂזָאת אַמְתָה.

וְלִזְקָק, בְּשִׁיחָה עַם מִנִּיה, חַזְוָר סְדִי פָּעֵם בְּפָעֵם:

— וְכִי אַתְּ יַוְדָעַת הַרְבָּה?

או :

— מַה אַתְּ בְּכַלְלָ יַוְדָעַת?

או :

— טְפַשָּׁה אַתְּ וְלִזְקָק...

גַּם עַל כְּדוֹנָה, אֲשֶׁר תְּמִיד סְמִיךָה וְאֵינָה סְוִכָּת
רַעַשׁ, לֹא כְּדוֹאִי ?ִזְבָּר, בְּפִנֵּי שְׁלָא רְצָה ?ִסְלָוֹת
?ִאַבָּא מִאָה רְבָלִים, לְאַבָּא סִינָה ?ִפְתִּי מְאַמִּין ?ִכְּבָר
?ִכְּבָר, וְהַנִּיה ?ִכְּבָרִים.

אַפְלָו כְּדוֹד-אֶבְלָל לֹא בְּעִירָה שֶׁל כְּדוֹנָה, כִּי אִם

שני, זה אשר הצביע ובגלו קוראים לפולקה בשם
"פולקה" ונתן לו זיך דומינו וקמר עם מפקח – גם
הוא לא יבקר בדירה סטשה.
והל ישתנה.

אפשר ר' הונכיר, שפעם אבוי נפקה מעריקסתה, שפכלה מזאה עכבר מאחורי הקביה, עכבר אשר עוד סיטה בו רום סיימ: אפשר ר' הונכיר שוזיק רב בשות עט וויאק בגיל בקבוק. שריח מי בשם גוף טענו, כי הלא לא ידע שייאק יתחה ונימות. אפשר גם ר' הונכיר, שמאקוו פכלהי של אבא היילע, כי ממול רביננו פמח האדון דרבון בית

קפה ומקסיד שלוחנות שיש "כבוד כאורחים וצל"
שלונות שבאותה ציר בדורים ומקלות למשק פבייניד.
— תראה שדרקון זה יבע אווננו סיים — אקלה
אם לא לאבא, באשר ראתה את שלוחנות פשיש ואת
השלוחן הגדול אשר ציו מצרות עוגות וכוסיות.
ובאמת נתרבו מיום ליום פבבקרים בבית פקפת
ממול. לא רצוי לשאות מה ולא חביב בבית פקפת
של אבא, על יד שלוחנות מקרים שאניות.
— ארוּך יתינה? בקש? הם בקום אטר — אקלה
אם לא לאבא נאנח.

ויזק ידע, שאליהם צוחב את כדייה, אבל לא
הBIN מדוע: שלא אביו היה הראשון בקום זה
ומדוע ציו לנוּר? שלי הוסיף, שלפני צאתי את כדייה, ספרו
ופתחו משלות לארכו של קרחוב והגיחו בהן צנורות
ברזיל.

אפשר היה כל כך יפה לשחק גמשק גמצות.

פרק שני

צקירות דין או שניי סקומים פגנורים, הוא דבר נעים. בשעת אריונות החרפאים מתר לחשות הכל, רואים או מרפה דברים שמי אסורים ואפשר. "קשת ר' פמ'יד" קפסאות וצננות שונות, חללים וספרטוטים אשר אמא משליכה. ספיעריה דין חדשה נזימה אפלו או, באשר חזרים ופזחות מצלות ברחוב: אפלו או, בשרואים דמעות בעיני יהודים, אפלו או, בsharpבהתא והחיתול עצובים.

גם החיתול עצוב, מפהק ומילל, נגרר כל הונן אחורי סבטה ומשפט מלהפgesch עם ויזק. ויזק רוזה ר' פסבירות לו את אשר גרה, אבל החיתול מסרב לישמע. ויזק לוכם אותו כל ברקיו: החיתול נזכר נvae במשהו חשוב ומשמעות.

אבל, ויזק ומניה יסעו עם החרפאים בעגלה וסבטה, אמא ותקטנים - בחשפליות. ויזק מזוייך שניי פגנורים ומניה - קלוב ובו בקרית.

הם נסעו פרבה — סרביה, ברחובות שונים בקיימי
מקרים להם: אמרי כו צלו גנבה-גנבה ובעל קומת
קספה-לי בהם אנשים רבים.

— בעת יהה אצלי נקי — סשב וידך.
שאם קיימת אומרת שאצלי אצלי כמו בראפת,
שבקומה א' לא יכול להיות נקי, כי טינדים מכאים
אכם לבלוך ובין מהחדר.

באותו יום לא קיימת גם ארטת צברים. ישלנו
על הראפה, כי צרייך קיה לשים ורפריב את
পাতাহות וילמלה אמת נשלחה רגע.
במחרת הודיעו לנו קים. ויאק לא ראה
הטהבש — אמא גתנה לו שלוש סטירות "מצחצחות".

ויזק משתוּס מואָד ומיד הפסיק ?בכאות. היא סכין
שפטשחוּ השפּגה בדירה פְּדוּשָׁה.

— שתוּ פָה ויצוּ ?כְּם ?חָצָר — אַפְּרָה אַפְּאָר.

?פְּנִים ?וַיְמַה אַפְּאָר מַסְיָה :

— וְאֵל ?פְּשָׁמְקָי עִם שָׁוְבָבִים :

— סָאָם עַל ?כְּם ?צָאתִי — ?שָׁאָל וְ?זָק.

— ?כְּם — עַתְּמָה ?אָם.

וְ?זָק הַכִּיל וַתְּרִיד אֶת ויזק טַפְּפָרְגּוֹת בְּנִסְיּוֹת,
כְּמוֹ ?שְׁגַּשְׁאָא אַתְּמָל אֶת פְּקָגְגּוֹרִים מַפְּקָנְגּוֹרָת. ויזק
סִינְהָה מַרְאָה מָאָד, ?שְׁצַלְיָו ?גְּרִידָת כָּל כָּבָד פְּרִבָּה מַדְרָגּוֹת,
וּמַגְּנִיה הַוְּבִיכָה אֶת פְּסָלָקָה וְגַלְשָׁאָה אַפְּהָה ?שְׁלָשׁ קְפָּסָאות,
כִּי ?פְּמָדָה ?שְׁפָא אַפְּאָר ?שְׁלִיךְ אָוָטָן ?פְּחוֹצָה.

בְּחָצָר עַמְדוּ עַל יַד סְקִיר וַיְזִידִי ?חָצָר הַסְּפָקְלָו
בְּכָם בְּסְקָרְנוֹנִית : לֹא דָבָר אֵלָא הַתְּקָרְבָּו יְוָרָר וַיְוָרָר
וְסְפָקְלָו. מָאָד לֹא גַּעַם ?קִיה, שְׁלָא נִמְצָא בִּינִים אָפָּעָן
?זָהָד מַכְרָר.

אָסָת ?יְזִידִים פְּקָבְגּוֹרָת, גְּרִישָׁה אֶת ?יְזִידִים בְּאַמְרָה:
— סִיחָה אַפְּעָם ?סְפָקְלָוִים ?גְּזַמְּיָו ?לֹא רְאִים אָזְדִּין
אָנְשִׁים, או סִיחָה ?לְכָו ?כְּמָם !

סְיִידִים ?שְׁמָעוּ בְּקוֹזָה וְקָלָגִי, וְהִיא גַּשְׁאָרָה.

— אַפְּעָם אַתְּמָל ?קָאָטָם וְגַגְגָסָטָם ?קָאָן ?גְּנוּרָה,

נְכוֹן ? — ?שְׁאַלְיָה.

— אָנָחָנוּ — עֲנָתָה מִנְיָה.

לְפָעַשָּׂה, לְפִי זִכּוֹת פְּכֹזָה, קִיָּה אָרִיךְ וְזָדָק
לְעֲנוֹת, אָכָל הוּא קָשָׁב כִּי צָדָק ?הַתְּנִנָּג, קָדִי שְׁנִינָּג
זָרָה זוּ תְּבִין, שַׁהְזָא אַיְנוֹ סָמֵם אַיְזָה שָׁכָב. לְסָפֶר
סִיד, שְׁקָפֶד בְּבֵית סָפֶר, לֹא יָכַל קִיָּה, כִּי לֹא רְצָה
לְהַתְּפָאָר: ?הַסִּיר אֶת הַלְּבָעַ וְלַכְּרָבָה ?שְׁלִוּם, לֹא יָכַל
קִיָּה, כִּי אֶת הַלְּבָעַ הַשָּׁאֵר ?מִצְחָה בְּדִינָת.
וְלֹפֶט אָמָר:

— תְּזַהָּה!

— עַל מָה אַתָּה מַזְהָה לֵי? — שָׁאָלָה בְּתַפְתָּהָן.
— עַל קָה, שָׁכָל פְּרִידִים הַרְפּוּ מַאֲמָנוֹ וְקָדָכוּ לְהַם.
וְזָדָק הַבָּנוֹ שְׁקָלָה שְׁטוֹת, כִּי אַפָּא אָמָרָה, שִׁישָׁ
לְהַזְוֹת עַל מַתְּגָה וּמַיְגָדָה לֹא גַּתְגָּה ?הַם וְלֹא כְּלָוָם.
אַחֲרֵי כָּן הַתְּחִילָה ?שְׁוֹטָם וְהַפְּקִידָה ?פְּנִדָּשָׁה סָפֶרָה
דָּבָרִים מַוְרִים עַל אֲכִיקָה. דְבָרָה בְּלָמָשׁ, כַּב שְׁאָפָלָו,
מִנְיָה לֹא שְׁמַעַת אֶת דְּבָרֵינוּ, וְאַפְרָה עַל וְזָדָק ?גִּילָות
אֶת אָשָׁר שְׁמַעַת מִפְיָה.
וְזָדָק סִיר גָּאה בְּדִינָה, כִּי גַּעַו לֹא סָוד קְטוּסָם,
סָוד אֲשָׁר אָף אִישׁ אַיְנוֹ אָרִיךְ ?דִּינָת אָתוֹו.

פרק שלישי

מניה, פְּחַדְקָה יוֹצֵק בָּכָר פְּצָאוֹ ?ַחֲם מְפִירִים
וְכָאֵשֶׁר פָּנִיגַ סָאוּיר סִינָה נָאָה, שְׁפָקוֹ בְּחָצָר, בָּכָר
שָׁאָקָא אַיִּנָה אָוְסָרָת עַכְבָּשׂוֹ עַלְיָהָם.

מְנִיה לֹא סִינָה לְוַקְבָּת אַתָּה ?ַחֲצָר שָׁוֹם צְצִזּוֹעַ,
כִּי תְּסִיד מִיְשָׁהוּ בְּקַשׁ שִׁינְתָּנוּ לֹא בְּמַטְבָּנָה. בְּאֵשֶׁר יָרַד גְּשָׁם
יָרַדוּ ?ַשְּׁחָק בְּמַדְבָּר הַמְּדִינָה אוֹ אַצְלַ פְּטַשְׁפָּחָה הַגְּרָה
?ַמְּטָה, בְּקוּמָה סְמַחְתָּוֹנָה. בְּמַקְרָה כִּי ?ַקְּחָה מְנִיה
אַתָּה סְבָבָה שָׁקְבָּה מְסִדּוֹד, אוֹ אַתָּה מְעַרְבָּת סְבָבִים,
שְׁגַשְׁגָּאָה עוֹד מְהֻזְמָנִים הַטוֹּבִים.

וְלֹא חִסְרָוּ בָּכָר פְּרַט ?ַסְכָּרִיות.

וְלֹא נְשָׁאָר ?ַבְּדוּ. מְשֻׁעָם סִינָה. וְלֹא מְתַפְּרָט
עַל מְנִיה, עַל וַיְצָק וְעַל פְּחַדְקָה, כִּי אַיִּנָם דּוֹאֲגִים
לֹו, הוּא לְאָה אֹתָם מְתַרְוֹצִים עַם יְהִידִים שָׁוֹנִים,
יְבָחוּרִים תְּבִינָה ?ַאֲכָל, לֹא סְפָרוּ לֹא בָּכָר. וְלֹא גָּאָה
וְלֹא יִשְׁאָל רַאֲשָׁוֹן.

פעם פטח ויזדק את הינקיות, הסתכל במחקרים
ובספרים, אבל שעורים לבקנה לא היו לו, כי לא
בקר בבית ספר. ושוב המתרשב עם אבו הקטנה על
יד הסלון והסתכל בונצחה בחרז לפעה — וופל מגבלה
נראה בזעינו לה גען וויזיר. הפענים עשו ססם, באשר
הסכים לשסק אפלו עם מניה, עקשו נשארה לו רק
אבגו, אשר אייה יודעת איזו לדבר.

בזאתו אף הchnerות בשילוחות אמא, הוא הולך
דרך סחזר בצדדים אטיים: אווי מישחו יעכבהו,
ישאל דבר מה ווינס אותו בשילה.

שם נפקום שגרו לפני זה, הכיר את ג'ם ורב'ם
הכירו אותו: החרט וספר, האדון מרטין ופרנק.
אלו אפשר היה לחש, הפתחות לרוגע, ולראות את
ונצחה שם, מי גור בדינה שצחים, מה עושים בלאו
בבית ספר, אם כבר חופרים בחרז את סתימות
ונכבות...

בע סיה לויזדק.

אבל סיה יוזא בבלוך, חונר לפנות קרב ולאמא
סימה שוואת כל יום:
— נו וקחן

— לא כלום — היה אבא עוניה.
סבפא ישבה עצובה, אפלו לא רטנה, כי אמא

טונחת ועוזחת עטה הפל. וכן כווצחת אפה לאטיטים
יומר תכוות. ואבויו ניאק טאנטלים מפוחת במקומות סגירות.
אפה אוונת:

— אָלָּ פְּחַשְׁבּוּ שְׁעַקְשּׁוּ — כָּמוּ? פְּנִים.

כאללה קי' הסיים עד בוא יום פשעת.
בשעת נתגבעני בקשרו פודז'ו ופודז'ה, אָלָּ
בְּלִי אָזָּוּר (שם פְּגַבּ) וונק צם גאנק. וויזק איננו סוכל
את יאנק זהה, סטטפְּאָר תְּמִיד. גאנצון קינה נשאָר עטה
גביהָ, כְּדִי לְשִׁטְעַ עַל מַה יְבָרֵי פְּגַבָּּרִים, אָלָּ
אָפָּא צוֹקה ?רְדַת ?טְהָת.

— מְשַׁתְּקֵי בָּק אָפָּם ?בְּדַקְמָן — סְעִירָה סְדֹזָת,
וויזק הסמייק.

ינק דבר קצת ולא הוניר בקיל את קרוּבָה.
וויזק נזטה קינה שינק יודע פרפה דקרים, אָלָּא
שפודז'ה אָסָרָה עליו ?סְפָר. יְשָׁבּוּ בְּפָנָר פְּפָדָרָגָות
על אָדָן סְמַלְוָן וְסְפַקְלָיו בְּיִדְים, אָשָׁר שְׁפָקִי בְּפְשָׁחָק
פְּשָׁפְּשִׁי "אָוָרְתִים".

כאָשָׁר קראָז ?סְמָן, שְׁיָאָלָי ?מְאָתָה, חָשֶׁב וויזק
שְׁהַכְּיָנוּ קָפָה וְיִתְּהַרְבֵּם: אָז עַל פְּשַׁדְּטָן לֹא קִימָת
אָפָּלָו מַפָּה וְלֹא קַי' סְפָלִים.

— אִינְךָ רַעַב, יְנָקִי — שְׁאָה אָפָּא וְכְשִׁיפָּה אֶת
איינְךָ.

— לא, איננו רעב — פשיכה מיד פיזעה, — ניכן,

וינק, שאינה רצבי
התחיה למחדר, אבל ספרזה ניטה פפזם ברוים
אסתה, לא כמו פמיד. ויזק פבון מיד, שפתקא שפז
שפר וסזוקם.

לפניהם ניטה ספרטה כווצת ?צטמים קרוביות צל
ויזק ומתחוננת צויז בעני אבא, ויזק אבב אוּמה
ברק במדת הכרם ציש ?אולב ספרטה. אבל ברגע זה,
באשר הפטכל בפניהם פקומייטים וראה, מהיא זקנה
מאוד, ויכשלהתיל בזבב שאין זה אדים בעוּם, נזשה

הו? רק כי אם בזמנן, שהו רוזה ? בכנות, אכג לא
בכה ונק אמר ? עזמו:
— אינני בוכה ונדי מושום שאני גדוֹל.
וkipה זאת הפעם הראשה במיין, שלא שטח
זו כי שהו כבר גדוֹל.
כי טה כתוותה שטח 19 מזוז

פרק רביעי

לפניהם התעורר וידק מוקדם מאי, אם כי ביה
יום ראשון. מטילה אינו נבדל עבשו יום ראשון
בקואמה מבל יום אחר בשבוע.
הגדולים כבר היו ערים. סבטה קימה לכושה,
טוכה ליציאה ואבאה אבו וקשר איניה צור
וידק התישב בפטה, אבל אמא בטנה ואםrah:
— פישן, פישן, מוקדם עדין.

הניש וידק את ראשו על פבר ועצם קאלו את
שמורות עיניו. אבא גבר לקשר, שטה קפה שחזר
מיאד ואיש לא אמר דבר. אבא גם מהר וסבטה
הרגטה לנשף בכל בפייה. אסר קע שטפה אמא בעתון
את שארית פלטם, אשר לא אכלו וסבטה למשה בשייט:
— ישם מה זה? לא, לא נחוץ.

— יכיא תועלת בזרק — אמrah אמא.
אםרי בן ברעה סבטה של פבראים הין בטטה

בָּתִי יָשְׁנוּ סִינְדִּים. וְהַדָּקֶן צָמַם אֶת עַיִנֵּיו וְשָׁמַע אַיִּךְ
אֲבָא עֹזֶר? סְבִתָּא? קָוִם עַל רַגְלֵיַךְ.
אֲבָא? בָּחַח אֶת פָּצְרוֹר וְיַצֵּא יַמְדֵע עַם אַפָּא וְסְבִתָּא
לְחַדְרֵר פְּמַדְרָגּוֹת: אָסֶר בְּבָבָה תָּוֹרָה אַפָּא, יַשְׁבָּה עַל
כְּפָא וְגַרְאָסָה פְּרָבָה זַמְּן קְמַהְרָהָת בָּאֵינוֹה דָּבָר.
כַּאֲשֶׁר הַתְּעוּרָר וְהַדָּק שְׁנִית, כָּבָר שְׁפָשִׁי וַיַּצֵּק
אֶת עַיִנֵּיו, הַעֲנָה פָּנֵיו, הַסְּפִילָל מְסֻבִּיב וְאַטְרָר:
— סְבִתָּא הַלְּכָה אֶל הַחֲלוֹת.

בָּקָר צְבָשׂוֹ נָזְכֶר וְהַדָּק, שְׁהַחֲתוֹל נְשָׁאָר בְּדִינָת
פְּקוּדָת וְמִשְׁבָּב, שְׁוַיְצָק אָזִין טְפַשּׁוֹן גְּדוֹלָה.
אַפָּא הַרְשָׁמָה? מְתָנָה? וְלַפְּחַלָּקָה? בְּלִכְתָּה? בְּקָנָסִיתָה
עַם הַגְּבָרָת הַגְּרָה? מְפָשָׂה, כִּי אַפָּא כָּבָר דְּבָרָה פְּעָמִים
אֲחָדוֹת עַם הַגְּבָרָת וְהַשְּׁאֵילָה? הֵה אֶת הַגָּגִית? בְּכִיסָּה.
וַיַּצֵּק יְכָד לְחַדְרֵר פְּמַדְרָגּוֹת? שְׁלָק עַם סִינְדִּים
וְהַדָּק הַתִּישְׁבָּע עַם אָבִיו עַל אַדְן פְּמַלְוֹן.
סִימָן קֵי גַּעֲלִים? לְכָל סִינְדִּים וְלֹא בּוֹסְסָוּ יְחִיפִים
בְּעַפְרָה. בְּחַצָּר עַבְרָה הַגְּדֹולָה? סְבִוּסָה? פְּמִיד קְרָעִים,
וְזֹה הַקְּמַטָּאָטָא אֶת פָּאָדְרָקָה יַמְדֵע עַם הַשּׁוֹעָר, וְזֹה
סְנוּסָן? בְּכָל? לְלַקְקָק סְפָרִיה אַרְקָתָה. עַבְרָה הַיְּנִידָה, שָׁאִינָה
בְּשָׁקָת עַם אָפָּה, בָּקָר מְגִישָׂה בְּשָׁקָת וּבָלָם מְרָשִׁים
הֵה לְעַמְדָה בְּקָרְבָּם וְלַהֲסִטָּלָה.
כִּי לֹא לְכָל אָחָד מְטָר לְעַמְדָה? בְּלֹא בְּבָבָה קְרוּב,

בְּאֶשְׁר אָסָרִים מִשְׁמָקִים. מִיד אָסָרִים:

— מַה יָּשָׁר, לֹא רָאִיתִי אֵין אָסָרִים?
גַּם ?וְזַדְקָה אָסָרִים פָּצָם כֵּךְ. וּבְאֶשְׁר הַתְּרַחְקָה,
מִישָׁהוּ עוֹד קָצָק:

— הַבְּיִתְרֹן נָא, גַּדְדָּרָן. הַגְּשָׁא עַל קָצָף הַיָּם!
כְּעַסְוִי וְדָאֵי עַל שְׁתִּינָה גַּנְעָלִים, אִם כִּי קִינָה זֶה
יּוֹם חַל רְגִילָה. וּזְהִי אַוְלִי הַסְּפָהָה, שְׁוֹזְדָק אָדָן לֹא
הַכִּיר אֶת אָף אֶחָד, אִם כִּי הַזָּה בָּקָר גַּר קָאָן שְׁבוּעַ
יָמִים. הַעֲלִיבָרִי אֶזְהָר בְּחַצְרָה וּמְשָׁוִם כֵּךְ נִשְׁבָּע בְּנָוָן
זְדָקָה, שֶׁלֹּא יִפְגַּה רָאשׁוֹן לְאִישׁ. וְהָם אֲדִישִׁים וְאִיטִּים
מַתְּקָרְבִּים גַּם אֲלִי.

— צור לי ?קלף מפומתי אדמתה, וידך, — אקירה אלי אבא בקהל פהנינים בזאת, כפי שהיינדים נהגין ?פנות אלי, בשתה שאינם בטוחים אם אבא פסכים.

VIDEK הושיב את אביו בצריטה, ?כח סבין והתחילה ?קלף את הפהותים, בחרבר זרויות בזאת, שפהותים התייחסו-סידיו ואף מדם נפל והתגלגל רחוק מפהת ?ארון.

בצברים, בערף, סורה מגיה מתקנינה ובצשותה פעינה, קאלו סוד קמיס אטה, התינקה צל יד VIDEK.

— מסוד מה אספר ?ך ? — התחילה, כי חששה שVIDEK לא ירצה ?טלע, — מסוד שאביך של גנטקה, זו שדברה אטה אז בחרבר, הוא אסיר פוליטי וירושב בנית הפלר, בזונוק ממתת ?אזרחה במקבר ?סילם רבים גאו ! בבלו ידי ובעדי, קשרו לו, אכל ?גמרא, את העיגנים ובנטחתה סתמו את פיו, קדי ?ליא יצעק, גזין אסד, רכוב צל סום, רק הנטפל אם מי שהזא ייוו — לאו יערה.

סגון מגיה יודעת מה שנטקה ספרה לו אז בסודי סודות ?אלא שמניה מספרת ?גברי אפרת — מוסיפה זקרים שונים ובעדי צעם.

אֲבִיכָּ שֶׁלּוּ נְפִילָה כִּי אָסִיר פּוֹלִיטִי – זֶה נְכֹוֹן,
אֲכָל אָסְרוֹ אָתוֹ בָּאָפָן פְּשָׁוֹת, כִּי מְצָאוֹ אָצְלֹן גִּירֹת
זְקָרְזָוִים אָסּוּרִים, אֲכָל לֹא הָבוֹלְיוֹ אָתוֹ בָּקְבָּלִים.
אַיְלָה מְנִיחָה מְסִפְרָת הַבָּל בְּצִוְּרָה מְלִיחָה – כְּמוֹ
אַיְלָה סְפִיר בְּדִירִוּ? לְשָׁם מָה לְשָׁקָר, בָּאָלָר אַפְּשָׁר
פְּשָׁוֹת לְסִפְרָ ? וְלֹא אִינּוּ סְוָכָל פְּגִוָּמוֹת בְּאַלְגָּו.

פרק חמישי

סוף סוף פְּצָא וְזַק יָדִיד.

פעם אמת ישב צם אבו על פְּתַרְנוֹגָות. פְּתַאַם
שְׁפַטְעַ צָדִים, מִישָׁהוּ הַזָּק וְשָׁוָרָק.

— שׁוֹבֵב, פְּרַטְחַ, פְּשַׁבְעַ וְזַק, כי אַפְאָ אַקְרָה, שְׁבָק
לְרַטְחִים שָׁוָרָקִים.

גער, וּבִידָוּ חַבִּיתָ סְפָרִים, נַעֲצָר קָל עוֹד נַפְשָׁו
בוּ, הַנִּים עַל אַדְוָן סְפָלוֹן אֶת סְפָרִים, הַתִּשְׁבַּב וְהַתְּחִיל
וְזַפְדוֹד בְּסֶפֶר. סְגַנְרַ חַיָּךְ כְּמַרְחָתָה, וְגַנְרַ קִיה שְׁהָוָא
סְצַנוֹן? הַתְּחִיל בְּשִׁיחָה, כי פְּעַטְמִים קָבָר הַסְּפָכָל
וְזַק.

— הַסְּדָע לְקָרָא? — שָׁגָל.

— מַוְן — עֲנָה וְזַק.

— רָאָה, כְּחַדְשַׁ יָמִים עַוְרָק אַנְיַ צִיד עַל סְפָר זָהָו
וְזַק שְׁחַק בְּמַשְׁקָה פְּצִידִים צִמְמָרָה דָוָנָה,
שְׁגַרְשָׁוֹתָה קִיה רַוְּהָה: אַכְלַ צָרָכוּ צִיד עַל אַרְגָּנוֹת

יברוחים : אָכְלָה מה שיריש בָּצָרְךָ צִיד צָל סְפָרִים -
לֹא כְּבִין.

— זהו ספר היסטורי מתקופת נפוליאון. איתה רואת, ישם בו כל הרים ופסר לא קרוש וכמעט לא מושפט. פעמים קראתי את כל הספרים על נפוליאון. ואות "הטבילה", קראתי שלוש פעמים. טביר איתה את "הטבילה"?

— טביר — אפר ויזק. אשר ימד על הטבילה בבית הספר: איך נטנה את תפחה ומיונתה שביאת לו עליה נית לסייען וראות, כי קלו הספרים מעש קארן. — וספר זהה — המשיך הצעיר להסביר — הוא מוציא, על כוכבים. גם ספר זה קראתי כבר פעמי אמת: אבל יחתתי אותו, כי הגרת הספרנית אינה רודזה ממה רק ספרים — מעשיות. אגב, ספרים בזעמים ביום אחד, וספרים מתחiefs רק פעם בשובץ, הרי שחייתי מעתם אפר קב. ואיתה, מה שמה? — ויזק.

ויזק הפסיק בשתינות בפניו הצעיר, "הblob" ספרים. מה זאת אומרת יבלע ספרים ואיטה הוא עונך ציד עלייהם?

— איתה טרם סיימה בספריה, נכון? אבל שלא ידעת, סיימת מכיא היה טפס-בקשה. אם כי אפשר? רק אם גם על דף ניר פשוט. תציג רק שמנת ספריות יתחלם על בקשותה. איךaho כבר אציג? פקניש אותך

?שם. אמתה הולך ?מתארם אפרוי פאפראים ?
— לא — ענה וידק מזאג, כי במתה שפהניר
ההנש הרכה ?בדר, בה במתה כבין אותו וידק
פחות, אבל התייחס ?גלוות, שאינו יודע, שלא נראתה
קטנטן, שלא כדי ?התהבר אליו ולחתרועל אותו.
נזכרו ?הנש בשעה חמש. אם כי וידק טרם
ימד ואינו יודע איזין את ששון.
זכור יום זה שמור בלבו של וידק ושביל חיש
כמו נפתח בימי. כי רבות ספר לו שנער באותו יום.
ומה מזער הזכר ומקיא: בית הספר אינו בבר
ובכל זאת הוא יודע כל דבר פרט.
הוא יודע איזה לבע חיש בונפרטה, איך שלב
את ידיו על חזהו. הוא יודע ?הבדיל בין אליף
בקבאה ?בין קאיין פשות: כי ישנים צאים גודלים
ועכבים, שאפשר לגור בזען שעם כחותם ביתו
שבריר יש חבקו, אשר בזענו נחקרים עכברים
ומפעמוני לא יצליח, וכי שאינו מנקה את פשנים
יש לו סיבקים בפה, ונטען — זה ניזוץ
פספלי.

— בפרט ?הנכח ? — שאל.
— אני רוזה — ענה וידק, אף כי לאין. טמונה
דובר אמת, בכל זאת — מי יודע אם זו אמת ?

אָבָרוּ אֶת כַּדְרָ וְהַצְמִידָ אֶת קָאוּנִים קָעָמָד
פְּטַגְּרָף.

- הַמְּתָרָאָה חֹשְׁטִים?
- אָגָנָה רֹאָה - אָגָנָה וְזִדְקָה.
- בָּרִי זֶה פְּטַגְּרָף, נָכָוֹן?
- נָכָוֹן - אָמָר וְזִדְקָה.
- הַמְּשָׁמָע אִיֵּךְ קָעָמָד פְּזָקָנִים וְרוּעָשׁ בְּפָנִים?
- שְׁוֹמָע - אָגָנָה וְזִדְקָה.
- נָה, אָפָה רֹאָה, בַּי קָעָמָד יֵשׁ סְפָהָה.

פרק ששי

על יד פגדר, בפנת הטעדר על הרג פגמוֹץ של
טהון פגנזה, פסד ופזק תורה טפי אוֹלָק, במלשָׁךְ פְּרָנָה
עֲרָבִים, ותמונה זו את קבל אוֹלָק ידיעות טפי ופזק על
בית הספר וטהומזדים בו. כל עוד קראו בסרוגין, כל
סֶלֶב ?מִישָׁרִין. אֲכָל בְּאַשְׁר ?קָחָתָה סָפָר ?מַזְדָּךְ: דָקְדוֹק
או סָפָר ?חַשְׁבּוֹן - בָּק אָוֹ הַבָּר ?פַזְקָה, מַה מַעֲשָׂות
ידיעותיו ועד בקעה בן פגומות.
- שם עצם צוֹנָה לְשָׁאָה: מַיְ ?מַהֵּי אָמָ פְּגָרִי

סִי - מַיְ ?וְאָמָ דּוֹמָם - מַה ?

- וְבָכָן גַם נְפּוֹלָאָן הַזָּא שָׁם צָצָם ?

- מְיַבָּן, כִּי אֲפָשָׁר ?רְאֹותָו.

- הַלְאָ אֵי אֲפָשָׁר ?רְאֹותָו, כִּי הַזָּא מַת.

- נוּ כָּן, אֲכָל בַּתְּמִגְנָה.

- אֲכָל בַּתְּמִגְנָה, הַזָּא אִינּוּ סִי וְלֹא כָּן עֲזָנָה

לְשָׁאָה: מַה ?

ויזק סנייע את קמפיו.

— נאומ גם "תַּהְלֵה" הייא שם עצמי?

— את כתהה אפער, או אי אפשר להראות?

— ופדיוע עונת כתהה כתהה: טהו ? —

טלה כתהה טיהו ?

— כתהה, לא בק טהיא טיה איזה טהיא נזהית.

אויך רוזה היהות מנהיג מפערם ווועאי גם יהה.

אויך יש גם דרא, פטובייה אל כתהה: צרייך

הספכ' בפערם, באפערם ווועאים פוקבים, כי ביניהם

ינשען פוקבים נוקדים. צרייך איז לאיזן אל שעת נפיכתו

של כוכב זלפגיד פער:

— אני רוזה היהות מפערם.

ווב יהה — פטוקשה כתהה.

אפשר לופר: אני רוזה היהות קשייר. אכל אויך

איינו דואג לאסף.

— קשייר טי נטה — וונגפר. אעכ לאיש סמפרם —

זה פערו שונגע ואחר היגברי.

ביום קראשון כי בספריה — חמי שעה שלמה עד

שנקראי בשומותיהם: ויזק סכין איז, מה זה נקרא

לארך ציד ציל ספרים.

בכית הספר, קרי פרט לאספערדים אחים, פנזרים

אי פעם לא דברו ציל ספרים. נעל מה שכתוב בספרים,

דברו בק און, באשר כמורה הונמין אל פלוי. ובאן
פְּשָׁהוּ אָסֶר ?גַּפְרִי.

— אם זה ספר יפה? מה קראת? מה מס' ספר
בספר? אני מכיר אותו, און: לא קראתי עבון. אגדה,
ספר, שירים, ביוGRAPHIA. ספר כל או קשה: קרא
אחד או בשיים.

סְגָרִים חַלְיפִי וְקַחְוּ סְפָרִים ?עַצְם, ?אַחִים,
לְאַתִּיחָוּ וְלְהֹרִים.

אוֹקֶק הַפִּיר בָּאָן אֶת בְּצָם וּבְצָם הַכִּירוּ אָתוֹ. הָוָא
עַמְּן הַוְּרָאָות, יַעַצְּן ?קַחְתָּ, אוֹ לֹא ?קַחְתָּ אֵין אָהָרָה סְפִּרְתָּ.

— אַתָּה חֹשֵׁב שְׁגָנָרָת (הַקְּפָרָנִית) ?תָּן ?גַּ
שְׁלָשָׁה כְּפָרִים? וְמָה ?ישָׁאָר לְאַסְרִים? אֶת הַסְּפִּרְתָּ
אַל ?אַתָּה, שִׁי ?סְפִּרְתָּ ?קְרוּעָה. סְפִּרְתָּ ?סְנָה מְצָהִיק מָאָד.
— זה מְפַע דְּמִינוֹנִי. סְפִּרְתָּ זֶה טוֹב בְּשִׁבְיָל אַבְּיָה.

וְזַדְקָה בְּעַצְמוֹ לֹא ?הָיָה מִתְמַכָּא בָּאָן בְּכָל.
אוֹקֶק הַגִּישׁ אֶת סְפִּטְקָה ?תְּחִוָּם צָל יְדֵי קְנָסָ
סְבִּיתָ.

— בְּבַקְשָׁתָה, גְּבָרָת, זֶה גַּעַר סְדִּישׁ.
וְזַדְקָה עַשְׂהָה אֲנוֹעָה בְּלָתִי זְרִיעָה בְּרַגְגִּי — רָצָה
צְלָד קִיָּה — וְנַדְעַת מְכַל הַצְּנָדִים, כִּי צָר ?הָיָה סְפִּקְוּם.
הַגָּנָרָת ?קַעַת אֶת סְפִּטְקָה וְרַשְׁפָּה אֶת פְּקוּדָה
סְפִּטְקָה.

- וויש לך צלנה גרויסים?
 - און לא, גברתי.
 - סכיה בשובע סבא.
 - טוב, גברתי.
 וידק מהצגב.
 - ומזה יקינה אם אבא לא מרצה במת צלנה
 גרויסים? - שאל בלבוקם בדרכו סבימתה.
 - לא נורא. ספכנית סואת אינה דורשת.
 בפניה אל חנש, כל שומר נפשו ירסק מפהה. אבל
 זו בך מדברת, אבל היא טובת. וטקבד זאת, אם אתה
 בחור נכון - איזה זה.

לאזק מקריה בוחנות הפקשיiri בתייבה, ותהי
מפעבר שלשה רכלים לחדרש.
— אל מפוד, גם בשבייה אמצע מקום עבורה.
באפשר אזהרים מהתחבל בחנות פנירים, אונטר על
מקום עבורה ואותה מנגס במקומי.
באותו ערב הכל קראוי בביות: אבא, אמא ווילך.
ומניה סראטה הייזק ולפיה קאה פטינות שבספר
וילפנברת כל פטינה בדקה איה ספרו.
— שפורי, לא ירכז ולא יקרע — חומר ווילך.
ווארב מסר לעבר, מאשר כל סאנכטס פקודמים.

פרק שלבייטי

אָבָא יָשַׁן בַּיּוֹם. יָצָא בְּעָרְבָּה וְחֹזֵר בְּבֶלֶרֶת. אָבָא
מֵצָא עֲבֹדָה בְּמַאֲפֵיהַ, כִּי הַזָּהָר הַזָּהָר אֶת בְּרִיאָתוֹ
וְמַשְׁחִיכָּר כִּי כִּי מַעַט, צַד שׂוֹדֵךְ רַעֲבָה עַתָּה ?עַתָּה
מְכֻופּוֹת.

בַּעַד כֵּל הַזָּהָר שְׁבָעָתִים לֹא אֲגַדָּה לְאַיִשׁ – לֹא
לְאַפְּאָה, לְאַפְּאָה אַתְּה, כִּי סְרִיפה גְּדוּלָה הִיא לְהִיּוֹת רַעֲבָה.
כְּאֵשָׁר וְזַדְקָה רֹאשָׁה שְׁהִלְלָם פּוֹתַח בְּבִית, הַזָּהָר פּוֹרֵס
לְעַצְמוֹ פְּרוֹסָה דָקִיקָה. וּכְאֵשָׁר אַפְּאָה מְגִישָׁה פָּרָק,
הַזָּהָר אָוֹמֵר שְׁפְּכֵפֵיקָה, אָם כִּי רַיִם טֻוב לְפָרָק. וְלַעֲתִים
קְרוּבּוֹת – אוֹ אִיֵּךְ הַזָּהָר מְתַבִּישָׁ – נְזַבֵּר הַזָּהָר בְּפְרוֹסָות
פְּלִיסָם הַגְּדוּלָה וְהַקְּבָבוֹת, הַפְּרוֹחּוֹת בְּרֶבֶת, שָׁאָכֵל
בְּדִירָה הַקּוֹדֶמת. אָבָא אַיִגָּה מְפִצְרָה עַמָּה בְּיַיְדִים
שְׁיַאֲכֵלִי, אָפְלִוִּי לֹא בְּוַיִּצְקָה. וְזַדְקָה פְּאַקְמִיד אָוּ פְּנִים
כְּאָלו אִינּוּ רֹאשָׁה וְאִינּוּ כְּבִין.
בְּמַקְרָה הַשִּׁיג וְזַדְקָה עֲבֹדָה.

בבֵית בָּו הַמְּגַרְימַט, קִיְמָה מְנִוִת. בְּמִנִּית גָּרוּ
מְבָצָל וְאַשְׁתָּו, אֲכָל לֹא קִיּוֹ? הַמְּגַרְימַט. קָאַשָּׁה
שְׁמַנְהָ מְאָד וְאַיִשׁ רְגֵל תּוֹתְבָת שְׁלָעָז. שְׁגִינִים לֹא
יָצְפִי קָרְלָא וְקָהְבָב וְלֹא חַשְׁבּוֹן.

פָעָם בְּקָשָׁו מְזַדָּק, כִּי יָקְרָא בְּפִנִים עַל מִקְרָה
רְצָח בְּאַוְתוֹ רְחוּב: הַלְלוּ אַת וְזַדָּק, צָל סְקָרִיאָה
סְקָרִיאָה וְנַתְנָנוּ לוּ שְׁשׁ סְקָרִיאָות. שְׁפִי סְקָרִיאָות גַּסְמָן וְזַדָּק
לְפָסְלָקָה וּשְׁפָיִים לְוִיצָק, כִּי בְּלֹא קְפָזִים קִיּוֹ, סְקָרִיאָה אַסְתָּה
לְפִנִים וְאַסְתָּה לְזַדָּה פָּאַלְקָת-סְרָשָׁת, אַשְׁר אִינְגָה פְּשָׁחָת
עַם פְּנִידִים, אֲזָא צְוִמְדָת פְּמִידָה קְרוּב לְמַשְׁקָה וּמַסְּהָה

איך אסרים משלימים, לאיש אינו אוסר עלייך בזמוד
בקרבתם בקשוחים.

פזמים אסדות גרא ודק את סעתון פהנות
וذرק את החרבוניות. אחרי זה באר פהנני ואשתו
סמננה, ביום הראשון, בדורר בכת ודק, והציגו לו
שלום מהשה זהוכים לחיש בעד נהור החרבוניות
ולאפרה שם רוזים ?אפז את אבו הקטנה, אשר
כבר סרה ?ינוק, כי הם אין יודים.

?דק גטה היה פמיד, שאינו אויב את אבא,
אבו סיטה סרגנית ובכנית, לא פכינה דבר ואות
הכל בזטה ?קמת בידים וכאשר ?קשת, מיד קלה.
אם סיטה דורשת פמיד ?ינתרו לה, כי קשתה היא
וטהנת. ואם כן, אל תגרם אי נזימות ולא תחרב
כל דבר! ודק כועס ?עתים תכופות, שפטים
יעיו ?שלק עם אבו.

ובכל זאת, באשר שמע, שעומדים ?קשת את
אבו מבנים ?טמיה, שהוא לא יתיה אחיך, שהחונני,
בכל הרגל שתומכת. יהיה אביה גטה היה לו, שיח
דבר נורא. אבו נעהטה או כל כן יקרה, שבעד כל
thon שבעודם לא יסכים למסר אותה.

— אבא, אני אעלם, אולק ימצע לי עבוזת...
לא, אבא, אל תתני את אבא. היא קטה בזאות!

יונה? לה צווב בצעדי פולקה וויאק. אני אטן לך
את פפוחי פאצ'ה שלוי.

ולזק שבח יגמורי, שהוֹא כבר גדוֹל וסבָּץ בָּכָּי.
הוא בָּכָּה ובריח אל גג מתחן הָקְרִח שבקצהה הָסָּצָּר.
שם שם הָמָשִׁיך? בָּכָּות. בָּכָּה בָּכִי גדוֹל ולא יָלֵל? פְּרָגָע.
על איזה חטא אלְהִים מְגַנִּיש אָוֹם כֵּל בָּה?
את בית פְּקָדָה הָפְסִידָה, בָּבִית הַסְּפָר אִינָם יְכוֹלִים
לְבָקָר, לְחַתּוֹל עֻזָב אָוֹם, סְבָתָא נְסָעָה, אָבָא הוֹרָס
את בריאותו...

ולזק ספר על הָלֵל לאוֹזָק.
— אל פְּנֵיל בְּטַלן שְׁכָמוֹך — נְתַם אָתוֹ אָזָק —
כֵּל כָּנָשִׁים כְּמַפְרָסִים קַי אַמְּקָלִים.
לאוֹזָק נְסָן? לוֹזָק מְתַנָּה — שְׁרָשָׂת וְגַלּוּבָס.

פרק שמיני

— ספר לא א└ק נ└לינה — אמר או└ק.
או└ק סבנה בשם "מלינה" את ה└ננות בה תיא
עוכד, ו└בעל ה└ננות הוא קורא "זקן". גם אם "זקן"
הוא צער, תמיד יקרא "זקן" — כי ב└ק שמו בפי ב└ם.
או└ק מ└ריך ???ת נ└ן פ└דים, כדי ה└שם
את א└תו ה└צער.

— גם ה└ פ└וטות ג└ית. לח את ה└ודות ה└יה
ש└ם ונרשם לח כל ה└להה. אבל א└מה נ└אי שוב
אייה מכין?

או└ק כבר יודע שלאו└ק יש לפסביד ה└ל.
— נ└ י└דים זהו קען בית ספר ליהודים קטנים
מאוד; בני ש└ה הם כבר גדורים מדי, כי בגין אין מ└קדים
א└לו את ה└ותיות. יהודים מ└רים, שרים, קודאים
ס└לות, מ└גנים כוס ח└ב ופ└מים ב└נה — מ└נות:
ס└רים או ג└לים ועוגות. מ└בד זאת — טראה ב└טה.

ונציו היא אוֹקֶק זה - חשב ווֹזֶק בְּלָבוֹ.

היא נכגס טן הַפְּרוֹזְדוֹר אל מכתה וקראה לוֹזֶק
את פסקום עַזְיוֹן יְשָׁב, בקיותו גָּדוֹן, קשינה מבר
גָּנוּתָה. בתרנופת יְדֵי הַצְּבִיעַ עַל פְּתָמִונּוֹת שָׁעַל סְקִיר,
שְׁחִי תְּלוּיוֹת עוֹד בְּגָמְנוֹן וְמַדְשָׁוֹת שְׁנוֹסְפּוֹ בְּשָׁנִים הַבָּאֹות,
אַחֲרֵיכֶם פָּמָח דְּלַת הַסְּדֵר שְׁנִי, בו אַמְדֵו שְׁלִיכָּות
וּסְפָּלִים אָסָרִים, גְּדוּלִים יוֹמָר.

- הַסְּפָּכֶל גָּא, בְּתָרָא ? וְתִי מַתְּפִרְתָּה, בְּאָן סְלִידָות
פְּגָדוֹלָות לוֹפְּדוֹת ? תְּפִרְתָּה וְלִרְלָם.

בְּסִידֵר זה פְּגָשָׁה אָוּם גְּבָרָת גְּמִיכָה וְרִיזָה, אֲשֶׁר
סְפִירָה מִיד אֶת אֹוֹקֶק וּבְכָל לֹא בְּעֵסָה.

- אָ, אֹוֹקֶק, מָה שְׁלוֹמָה ? מָה סְלִישׁ אַסְפָּרִי ?

- בָּאָמִי אֵל גְּגָבָרָת בְּעַגְגָן חָשֶׁבֶת מָאָד. אַנְיָ
קָבָנָה שְׁלָא מְשִׁיב אֶת פְּנֵינוּ רַיְקָם. וְזֹהוּ חָבָרִי ווֹזֶק
וְגַם לוֹ שְׁנִי יְהִידִים.

סְגָבָרָת הוֹשִׁיפה אֶת נְזָה הַוֹּזֶק וְזֹה לֹא בְּזָעַ
מָה לְעֵשָׁוֹת בָּה...

- זֹהוּ תְּעוּוֹת פְּלַדְתָּה שְׁלָא אָחִי וְשָׁפִים אָלו -
שְׁלָא יְהִידִי יְהִידִי.

סְגָבָרָת בְּדָקָה אֶת פְּתָעוֹדוֹת, עַקְמָה אֶת סְפָּה,
כִּי וַיַּצְקֵן גָּדוֹן סְזִי, קְדֵי ? בְּכָר בְּגָנוֹן סְלִידִים.

- אַנְיָ אַחֲרָאִי ? לָם נִכְרַתִּי - הַבְּשִׁיט אֹוֹקֶק -

כל השלישיה כמוו "יזוקה" ופחדר משלב. אל נא,
גברתי, אל נא מהי קפָּנִית, כי הסחונה טוּקה
וכמהיר סייטוני.

— אל תשפטה, אולק — אַסְרָה הַגְּבָרָת — קְפָּה אַפְּה
משפטה ומצעמיד פנוי טפש? וְהַלֵּא אַפְּה נָעַר גְּבוּן?
אולק הסטיק ושהפטק וסְגָּרָת נְפָרָה מְקָם, כי
נכָסָה שְׂפִי גְּשִׁים וְסְכִיאוֹת טעידות גְּרוּה, קְדִי קְרָשָׁם
את יְגִידִין? גְּנוּ פְּגִידִים.

וְאַזְקָקָה קִיה לֹא נָעִים. הָיוּ אַפְּבָב מָאָד אֶת יִדְיָו,
אַכְלָל קְפָעִים הַתְּבִישָׁ בְּמַעַשְׁיו. פָּעָם אָמָרוּ ?אַזְקָק
בְּסָפָרִיה, שָׁאָם לֹא יַגְעַע, לֹא יַתְנוּ לוּ סְפָרִים. גַּם
אוֹ אָמָרוּ:

— ۸۶ ְתַּשְׁפָּתָה :

בְּדַרְךָ קָלָל אַזְקָקָה הוּא חָבֵם וְגַעַם, אַךְ קְפָעִים
סְדָבֶר בְּצִוְרָה מְשֻׁנָּה וּמוֹנָנָה, קָאָלוּ הוּא עֹשֶׂה בְּכַנְּחָה,
שִׁזְמָקָי וּוְיַצְגָּנוּ לוּ.

— סָגָבָרָת קָעָסָה קָלָיָה — הַתְּחִילָה וְ?אַזְקָקָה, בְּרַצּוֹתָו
?הַפְּסִיק אֶת פְּשָׁתִיקָה ?הַגְּתָמִי תְּעִימָה
— זֶה לֹא כְּלָוִם, נַחֲפִיסָשׁוּ. בַּיּוֹם הַרְאָשׁוֹן, אָפָע
חַדּוֹתָה, אַקְטָפָה פְּרַחִים, אַסְדָּר זֶר יִשְׁהָ וּבְדִיוּ זַקְבָּב אַקְלָבָה:
גַּתְפִּיסָה!

אַזְקָקָה הוֹסִיף עוֹד ?דָבָר קְרַבָּה עַל סְזַמְנִים שְׁבָעָצָמוּ
בְּקָרְבָּן.

— הִיא טָבָה מָאָד. אַכְלָל בָּאָן יִשְׁגַּן יְהִידִים אָסָרָה
?כְּכָבָד לֹא סִימְתִּי מִינְעָן לְבָקָר בּוּ, בְּצָד קָל מַה בְּכָבָד
תוֹקַשְׁתָ אֶת ?קָאָנוֹגִים אוֹ מַקָּה בְּסֶרֶגֶל שֶׁל ?הַאֲקָצְבָּוֹת.
בְּצַעְנִית קְזָאת וְאַקְרִירִת — אַנְיַ אָמָר ?הָה, — קָטוֹן קָבָב
שְׁוֹטָה.

?וְאַזְקָקָה נְזָמָה, שָׁאַזְקָקָה בְּקָר נְזָאִי גַם בְּגַן ?קָאָסָר,
עַזְיָיו סָפָר, אַכְלָל קְפִי ?פְּגָרָה, לֹא יַמְּנַן רַב בְּיוֹמָה.

פרק תשיעי

אם אָמַּת חָמָת מְלָאָשׁ (נְבָאָה), שְׁהַמְּזַבֵּב יַּגְּבֵב וַיְרַעַת,
וּבְכָל זֹאת כִּי עַפְתָּה יֹמֶר טֹב מְאַשֵּׁר בְּמַתְּחַתָּה
קָאָדוֹן וַיְתַוְּדֵד מִפְּרַבָּה (פְּרַבָּר שְׁלִיל נְרַשָּׁה) כִּשְׁבֵב ?אָבָא
שְׁלָשִׁים רַבְּלָשִׁים שְׁהָיָה טַב לֹו, פְּכָרוּ אֶת כְּשָׂדָה שְׁלָא
כִּי זָרָב בָּה. וְשׁוֹב גְּרָאָתָה סְמָאָה גְּמָרָת עַל פָּתָה
סְלִקְתָּם וְלַעֲתִים יֹמֶר תְּכוּפּוֹת גְּתַבְּבָדָי בְּבָשָׁר ?אָרָתָה
סְפָהָרִים. וְאַבְּזָה פְּקַטְּתָה זְקָתָה ?קָבֵל אֶת זָוֶג סְגָלִים
שְׁרָאָשָׁוֹן בְּמִיִּיךְ.

אָבָו נְקַדָּתָה.

אִישׁ לֹא יַחַח אָוָתָה לְעַצְמָו, אִישׁ לֹא יוֹצִיאָת
סְהִבְתָּה.

— אָבָו שְׁלָנוּוּ! — אֹמְרִים פִּינְגִּידִים בְּגַאנְזָה וְבְגַאנְתָּם
?חַצְרָה לְוֹקְחִים אָוָתָה אָתָם.
כִּי ?פָנִי זֶה גַּם וְזַדְקָה וְגַם מְנִיה לֹא רַצְוִי ?רַדְתָּה
?חַפְצָר צָם אָבָו, סְשָׁבוּ שְׁלָא נְאָה ?קָם ?טַפְלָל בְּתִינְקָתָה.

כפי שעולה זאת סטם מישаг, אשר אף פעם לא
בקר בבית הספר. כי לפניהם זה קיטה ابو של אמא,
ובעת היא שיכת רכום.

יבכן גנה ודק ?אבו שוקוֹדָה שניצ'ריה אמתית,
אבל ابو הקייה, אחרי אקיה את השוקוֹדָה. שלוש
פזמים, פניה נתנה לה בטנה ביה כתה, אם כי ברור
שה שאבו תפרק ותשבר אומה ?גברי, פסלה וויצק,
אשר קלי ורכמי בין טיכדים, סינו ?אבו שפטה
(הוננת קביה את ויצק גן, אם כי קינה גן פדי).

סיד פיום של ודק קיה צקשו ביה:
בפרק הולב ודק חנות, כדי ?סביה עדים
ההסאה, חם ונפט. אחרי זה עוזר הוא ?נקות את
הסאה, אשר איינו נקי ?גברי, אם כי סם גרים כל
כך גביה. אחרי זה יש לו שעור עם מגיה, כדי שלא
תשכח ?גברי את אשר ?מיה בבית הספר. היא עוזר
גם ?אמא בהוננת ארטת פקברים.

חכלי שלא ספר או את תעוזת הלהה של טניה,
כי קיטה יכויה ?למד תפירה ובעת אחר את המוער.
בשעה ארבע הולב ודק לאשך, בו סיו תלויות
כל המזעוכות של כתונים. גרייך קינה ?הונדרו
מأد ודקSIG מקום טוב, כדי ?מצחיק את הכתובות
של מקומות עצבות, בהם אטפשים גער ?שליחיות

בוחנות וליהו זרוי? פגיע מחר? פְּרִי הַחֲתוּבּוֹת.
וזדק לא הבהיר יפה את נזיר ורשות. קיה
נאצ' ? התעכב בזרכ' ו? שאל את פי עוברים ושבים
?כיוון סרחותם המקבש וכאש'er סוף-סוף היגע, המתברר
המיד שאחר ?בוא, או שהוא קפן מדי, או ?זידיעותי
אין מסקנות למשנה הפעלה.

— נו, ובכן? — קינה שוואת אפָא.

— לא כלום — קיה עוגה ו?זדק, בדיק קפי ?קיה
עוגה אבא בזמן חפרשי אחורי מקום עבודה. כי
שי ודיי פרגה גערים שנזקקי לערבודה, כי
פעמים רבות נאפר ?ו?זדק, שהגיע מאחר ורב מישחו
הקדימו ונתקבַּל לערבודה. פרגה גערים וונערות, וגם
אנשים מבראים, שי עומדים ?פני לום שפערד,
קוראים את הטקשות על מקומות עבודה, וכל לום
שי חווירים אום המסתננים — ודיי גם אם לא יכלו
?קזא עבודה.

פעמים רבות נרדו גשימים וهم שי עוקדים
בסקנות ומחכים. ?פעמים אחורי ?הקביק את המזעות
או שפהקומות שכיב לוט המזעות שי מפושים על
ידי קהן מצטוף: סרחות איז אפָשָׁר קיה לקרה, כי
סאותיות היר קתנות.

פעם, ?זידדק מפל קחבת של סרט, — אש'er

סיה זרוש לו גער צובזה, — ווּקְנָסָה אֶחָתָה הַתְּצִדּוֹת,
הַתְּנִפְלָה צְדִיקָה כְּבָב שְׁנִשְׁבָּה אֹתוֹתָו, אַפְּנָם נְשִׁיכָה קְזָה,
אֲכָל קָרָע אֶת מְכַנְּסִי.

בִּידּוֹג, אָסָור שְׁטוּט חַפְשִׁי שֶׁל כְּבָבִים נְוָשָׁכִים,
וְזַהֲזָק כִּימָה רְשִׁוֹת לְזַרְשָׁ מְכַנְּסִים חַדְשִׁים מְבַעְזִי
שֶׁל כְּבָב הַנוֹּשָׁה.

אֲכָל זְרוֹשׁ צְדִירָאִיה לְפִקְרָה: וְכַאֲנוֹ, לְרַע מְזָדוֹ,
צְפָד שְׁוֹעֵר גְּרָדוֹ בְּחֹדר פְּפְרָנְגּוֹת שְׁגָגָר וְנִזְף:
— הַסְּפָקָלוֹ נָא בּוֹ צְבָזָה מְתֻפָּשָׁ. וְאַזְלִי אֶתָּה
סְסָפָל אֶת אָשָׁר לֹא אָכַד קָה? סְכִירִים אַתָּם פּוֹקְזִים
(וּרִיקִים!)

פרק עשיiri

סיה כבר כמעט חשך. וandi קרא במחירות ובמחוזון,
כדי לגמר את הפרק עד שיבשיך לנגדני. הוא קרא
או של אדמי העור, איך רצוי לשליף את הפיר, אשר
ובניו כבר מכרו לעונתו ופתחם משלך מישחו בשרוולו.
— מה זה ? מה רצונך ? — נבש וandi.

זו סימה פסלה.

תמיד שטחה וקופצת, סימה עכשו פסלה
נכנחת נצנחת.
—andi !
— מה ?

— לא תכעס עלי ?
לפסלה היו לטעות בעיניהם, וטעות גדלות
נוצחות.

— מה עשית, פסלה ?
— אכל לא מכם ולא מספר לאיש ?

— לא אספר לאיש.

ובכן: אפתח רואה, אני יגידה לא טובת. ויצק
הוּא קָדוֹן וְטָפְשָׂוֹן: אֵין זוֹת אֲשָׁמָתוֹ, שֶׁאָנָי קִימָתוֹ
קוֹגֵה סְפִירָיוֹת.

ויצק בשמו את שמו. וכך מתחורי קארון
ובצעדים אטיים התקרב לוידק.

— פֶּפֶם קָנִיתִי בְּגָרוֹשׁ, אַחֲרִי זוֹ בְּשָׁנִים. אַחֲר

כִּי הַמִּקְרָבָתִי בְּשָׁנִי גְּרוֹשִׁים וְגַם בְּנֵי הַפְּסָדִתִי.

— וְמִנֵּן כִּי־הָיָה בְּסִפְרָה? — הַשְׁתָּוֹמָם וְלֹא־

— זה ג' שלא היה לי.

— וַיַּדַּק כִּין כֶּלֶל, ?פְּתַחַת עַכְשֹׁו חֹבֶות
וּפְנוֹשִׁים מָצִיקִים ?הָ — מַקְבָּת דָוָתָה ?פְּמַקְבּוֹ שֶׁל מַר
וּיְטוֹלָד. פְּתַחַת הִיא קָלָת בְּצַת, ?קִימָה מַעַל ?גְּרָפָה
וְעַתָּה תְּסִבֵּל.

— בכמה את חיבת ? — פאל ולדק.

— אָנָּי חִבְתָּ חַמְשָׁה גְּרוֹשִׁים: בְּגַן פְּנַיִם שְׁלֹשָׁה
גְּרוֹשִׁים וּבְחַצְרָה שְׁנַיִם.

פסנאה לא סקכה פיום הָגַן סִגְדִּים, כי פיזודה
זרשה מפגה לשביא את הכסף, ואימה שלא תחכה
יוסר ותספר על הכל לגנטה, אשר נדי מגרש
אותה מפהו.

- וְגַדֵּךְ שָׁלֵם וְגַדֵּךְ שָׁלֵם כִּי־קָרְבָּן בְּקָרְבָּן אֶפְסָר

זכר לאם. אף פעם יותר לא עשה.

לאט-ראט ספרה פולקלה על הכל.

ובך התחל פזker. פעם אמת גנטה מיזאה
ספריה בגרוש. – אם כי בגרוש אפשר להכל ארבע
ספריות, אך להקללה לא היה בגרוש בקצתו,
התערבה פולקלה ומלביה לזכות בגרוש, אבל הקסידה –
קיה כבר חוב של שני גירושים. אז דרשה מנגה
יוניה להכיא אמונה החוב, את מערכת פבלים של
מניה, אבל פולקלה לא הקסידה. אמר זה אמר ויצק'
שיות אונן ויכפר לאם. וקיטה נאלצת להנחות יו
ספריה, ככל צל שטיחתו, ויזומה אצל ידיה בגן,
מהספריה הזאת אפל לא טעם. ואות הזכות
מייקה, אשר כיכר כלכל בה רואה את הכל ילק,
ומוחמת צם הפלאך ואות הקחיל סקנון טהור צלבה
(ספר סינה) בל רג – הכל גנתה ולאין זה עוד ולא
כלום.

ולזק שכח בגורי על כתיר. אשר אידי העור
չמדדו לשוף אותן.

אלו במקום לאינציגים וונזרים שהזסיקו
סוכשבתו, קיה יותר מסככל בפולקלה, קיה וvae
רואה כבר מומן, שהוא עצובה, שאינה צוחקת ולאינה
קופצת כפי שהיתה רגילה לצעות, שלא ברגע הולכת

220, שפתחה חשת בעטים קרובות עם ויצק. אבא בקשה,
שינשיגים על פולקה וען ויצק, והוא מה? לא שם
כב ולא חשב על כה.
ודק הבטים לפלקה, שיפרע את החובות שית
בוך אסיד אשלר גרייש, ודקמו הבטימ, שידאג יוסר
לבני הפלקה האזיריים מפנו.
וכאשר פולקה שוב צחקה וקסזה בשקעה,
גרייש ודק שזה בונכו וסינה טראטה.

פרק א' ט' ש'

בצ'ת נתג'ה סוף סוף, ?אָן אָקָא יַוְצָאת כֹּל יוֹם
וחוֹצְנָת מַאֲכָר. אָקָא קִוְמָה הַוְּקָת מַבֵּית קִפְה אָחֵד
?שְׁנִי וּמְתַפְּאָסִיָּה אָחֵת ?שְׁנִיָּה וּמְתַפְּשָׁת עַבּוֹדָה יוֹמָר
טְוָה ?אָקָא. בְּדָרֶךְ קִוְמָה נְכָנָת חַמְגִיּוֹת וּשְׂוָאָלָת אָם
יש צְנָר בְּנָעָר שְׁלִים אוֹ בְּנָעָרָה - ?פְּנִגְנָה ?מְגִנָּה.
וְזַדְקָה בָּכָר יָדָע יְפָה עַד פְּנָה זוֹה לְאָנָעִים ?שְׁמָעָ
בְּכָל מֶקְוָם. שָׁאַיִן צְרָךְ בָּה. וְלֹא קִיָּה עַפְהָ מִשְׁתּוּמָם
כֵּל אָקָא הַכּוֹעָסָת כֹּל הַזְּטָן. אָחֵד מְסִבֵּר בְּאֲדִיבּוֹת,
שָׁאַיִן אָצְלָו עַבּוֹדָה : ?שְׁנִי רָזָנוֹ וּמְבַקֵּשׁ שְׁלָא יְבַקְלָה
לו אָתָּה הַרְאָשׁ, וּמְשַׁלְיָשִׁי בְּצָוָה ?לְזִיק ?הַסְּטָלָק. אָפְלוֹ
כְּלָב מְתַנְפֵל עַל פְּמַחְפֵל עַבּוֹדָה - וְזַדְקָה יְדָע בָּכָר גַּם
את.

בָּק עַפְהָ סְפָרָה אָקָא בְּבַת אָחֵת עַל הַכָּל.
?אָקָא תְּהִנָּה עַבּוֹדָה בַּיּוֹם וּבַשְּׁכָר יוֹמָר גַּבָּה, כי
מְפִירִים אָתוֹ גַּפְקִים עַבּוֹדָה קְסֻךְ שְׁפָנְמִים קְסֻם,

באפשר רקייה צער ולא רקייה גשי ולא סיו לו יוזדים.
מניה פלאן לאבד בכיתת חרשת הזרים. ווזק יבד
בכיתת חרשת הפסון, אבל עליו לקיות זעיר מאד,
כדי שלא יגרום לשרפה.

— לא נמות מרעב החרף — אמלה בשמייה.

אבל אבא רקייה עצוב וגעגנה.

— לא עלי זהה חשבתי — אמר אבא.

— שמע נא אנטוני — הסבירה אמא — אל נא
תהייה תינוק. הסדע במא כספי נשאר לנו ממכספו של
ויטולד? סך הכל שנים עשר רעל. זכר נא שפהרף
מתקרב. אוּדי יתיזרו לך באביב עוד קצת כספי ונחשב
או עלי אפשרויות אחרות, טובה יותר.

— אני יודע: אבל איך זה גריין את פיגדים
לעבודה? גם כן כבר אים לווקדים. מה יקרה
בסוף?

זו הפעם קראשונה דברה אמא על ענינים רציניים
בנוכחותם של ווזק ומניה: לפניו זה סיו פסיד משפטים
אוּדים מטהדר.

אבל איך קהה עפנון וניר ומתהילת? חשב אה
שבר הדרנה, הסחט ופהזון. אחרי זה חשבה את מהזאות
ההכרחות לכהבשה. איך אפשר לחשב על בית ספר
וספרים? ולו אפלו בית ספר חום אין קפ" — גם

או לא יצא מזעם ולא קלום. ודק ומניה ישפכו
בצד שמונה וסמסצית סרבול וצל כסף זה אי אפשר
לונטר.

— אין לי טענות איזייק — אמירה אמא — אבל
אשפטה רעה במקבננו זה.
או גם אבא ברגזת ממכסא, לא צויה זכר, חכש
את הכבע ויאא.

ודק שכם ומרקר פרגה באיתו צרב.
בבר מזמן קיה ודק בפוזו בעיני עצמו, כי
בבית הספר איינו בבר, יונד לחצאר ב' לבע ונוישא
על פפיו את אבו הקטנה. ובקל זאת איינו פוחת, כי
טייגרות איינו מעתן, מלים גסות איינו מדבר ולאינו
נתיה מאחוריו הכרברות וഫיטליות, ובאשר הוא
רווחה פלמייד ויליקוט על גבו, פרי אם כי קאוד לא
נעימים לו, ובקל זאת איינו מלכג אטנריו:

...בקתה א פלסיד.

הוא שפין שבדיה.

אכלי פרגה גאניק.

קעל בבר לא פספיך.

ו גם אולק אייננו פוטו. אולק רוזה להיות מנהיג
ספרעם, אבל איינו יכול, כי עליו בבר ?השפר.
לשנים בחר פוחזים, אבל לא משווים בך שאין

הַסְּמָן וְלִקְוּשִׁים, כְּפָרִים וְמִגְוָרוֹת עַם אֲבוֹנִים סְבָרִיקִים,
אֲלֹא מִפְנֵי זֶה, שָׁאַיִן לְמִגְגָּרִים פָּנָאִי, כִּדִּי לְטַפֵּל קַהֲן,
כִּדִּי לְסִדְרִיךְ אָוֹתָם וְלְפָסְבֵּיר הַסְּמָן מֵה שָׁוֹב זְקָה רַע.
וְהַגָּה צָזָן בְּעֵינָן בְּמַחוֹר שָׁגָן וְצָזָק, אֲכַל פְּחַדְחָה
שְׁגַיְעָה לְמַתְּנִיאָן שָׁם אָוְקָה.

פרק שניים עשר

שלשה שכונות נמצאו סתומות. כי שמה
גם וודק עבד ועטוק כל פיום גמנסיה. וכן היו
סתומותים רק בערבים על גג מתחן שכחת. התינגן
וודק ואיך אמר לך צרפי את מגנה ואת גתאות.
גם מיבניןיה לאמת-טרשת. קימה באה. אך כי
קימה רק פביקה ומסתכלת - משב לה אם אינה
מפריעה.

ולבסוף, ספקנו (זאת אומרת: פקנות האגדה)
לייה מוכן. חחה היה טו. אנאבה. לך גראוי
לאגדה החיש, עד שודק שם לב שסמה. שבוד'
חתינה בספר באות 'כ' ולא באות 'ק' - צריך חינה
אם כן. להכנים תקוון קטן בכתב.

אנאבה פרוש פריך: "אגדה אגורי הקבוז".

האנאבה סימנה: "תמה".

בראש אנאבה עומד פמניג. גם יוזה יכזה

לְהִוָּת מִנְהִיגָּה רָאשִׁי, אָמָּה קְבָּא עַל כֵּן קְסַכְּפָמָם שֶׁ
סְבִּרִי הָאָגּוֹד.

לְחִכְּבָר "אַנְאַבְּחִי" אָסּוֹר לְשָׁקָר, לְחִצְּיָק לְכַפְּלִי
סִים, לְצַשְׁן פִּגְרִיות, לְפָרְגִּי או לְלָלָג לִיְּדִים קְסָנִים;

עֲדַי לְסִגְנָן עַלְיכֶם בְּשָׁעַת סְבִגָה וְלַעֲזֹר הַקְמָה.
אם בְּחָצֶר נִמְצָא יְלִד חֹזֶה, בַּעַל מִים, או אַלְמָס-
סְרִשׁ, וְאַבְהָכִי זֹאת אָוֹמֶרֶת, לְאַבְיָר הַכְּבּוֹד, יְשָׁ-
סְכִירִיה, עֲדַי לְסִגְנָן עַלְיכֶם אֶת הַסְּכִירִיה לְקַפְּטָן אוֹ לְאַקְלָל: אָתוֹ
פְּדִין לְגַבְיִ צַצְוֹעַ, אָם בַּקְיָבֶל רְשֹׁוֹת מִן הַהּוּרִים.
אַבְהָכִי צְרִיךְ לְסִפְלִיף סְפָרִים כְּפָרִיה, אַכְלָ-
אָסּוֹר לוֹ לְקַפְּלָל אֶת הַקְּפָרִים. עַל-אַבְהָכִי לְקָרְאָה כָּל
שְׁבוּעָ סְפִיר מִזְעִי אַסְדָּד.

לְאַבְהָכִי אָסּוֹר לְגַנְבָּה וַיְהָא זֶה אַפְלוֹ בְּצָחוֹק:
לֹא לְהַזְּכִיר בְּעָרְקָה מִתְּנֻוֹת מִידִי יְלִד טְפֵשׁ וְלֹא
לְקְפָרִים מְלִים גְּסֹות וְגַם לֹא לְהַתְּגַנְּדָר בְּמַעַשֵּׁי לִיאֲגָנָה
וְאֲגָנָסִות.

עַל-אַבְהָכִי לְחַפְּף אֶת קָרְאָה — אָם אַיְנָבוֹ נָקִי.
כָּמוֹ כָּנוּ עֲדַי לְסִקְפִּיד עַל נִקְיָון גְּדִי. וְאָם לְחַפְּרָ-
אַיְנוֹ יוֹדֵעַ, תְּחַפְּרָגָה לוֹ פְּנִינוֹת אֶת הַכְּפָתָרוֹת.
כָּל יוֹם, בְּתִקְוָתָה תְּחַרְפָּה, יְתַאֲפָפִי אַבְיָרִי הַכְּבּוֹד
בְּדִירָה אֲסָרָת וַיְקָרָא בְּקוֹל נָם, אָם יְפָצָא סְבִרָה שָׁאַיָּוֹ
יְזֹעַ לְקָרְאָה בְּעַצְמוֹ.

הַפְּנִיהָגָה קְרָאָשִׁי יְקַבֵּעַ אֶת סָאָמְרָאִים לְסִגְרָה
וְלַפְּנִינָות.

סְפָקִידִי הַאֲחָרָאִי לְחָצֶר: לְשִׁמְרָה וְלַפְּשָׁגִים עַל
פְּסִידָר ?פִי פְּקַדְלִים פְּקָאִים:

- א. שטנלארים לא ירבדו זה על זה.
- ב. שלא יקייב לממי פנקסים.
- ג. שלא יכמוך אפס את פשטי.
- ד. שלא ילבכו.
- ה. שלא יקייב פרנקים.

האחים? הchar יכול להיות גם גבר וגם נערת.
 אם האחים? הchar לא יסתדר בעצמו, עליו
 ממת סימן - קול קריאה של קוקה, וזו על כל
 אבاهי? בא? לעזרתו.
 האחים? הchar, שרבית בינו, אשר הוא מקבלי
 ממנהיג הראשי.
 אומם הברים עוזה האחים? מדרגות. עליו
 גם? אספה קלות פרות ונרגעינים, שברי זוכיות וכל
 דבר הצלול? פצע ויגרים? גניפה וחתונה.
 כל שברי אבاهי? עוזרים? שומר בית
 ?שומר על פנקוון.
 אין אוספים, ?פי שעה, כספים ולא מפי חבר,
 כי עליינו? ראות אם נצליח.
 אם הורים, - שלא בצדק, - מרים את נידיהם,
 מתייצבים שני אבاهי? בפני הורים ומבקשים לא
 בעשות זאת.
 כל אביך סך מטבח נשבע שבוחת אמנים:

...אנ'... (שם ושם הפסחה) פצ'רף לאנאבחכ' זאת אופרת.
אנוד אביני סכבוד'. אני פגבל את פסיפה, "הלה", אשל
תוך שם עצם נאתי. אני יודע את אשל אסור פלי' לסתות. ואם
אשכח דבר לך. אורה כל גן. אנד את ספקת. שיזעטו אומי.
וישילו ענש גשי שפניג לי.

חמש פעמים הינה צרייך להעתק את פסקנו
של "אנוד אביני סכבוד", כי טפס אחד ללח וידק,
אחד אויך, גם נטקה ומגיה קבלו כל אשת פון
טפס. את הטעמיש הכניסו לחוץ בקבוק ובקשו אותו,
מאוחר בערב, על יד עמוד פצ'רף — זו סינה מגבת
פינוד.

פרק שלשה עשר

הגיע הולך. פשׁיג פֶּה את הַצָּר וְאֶת מְחַפֵּן
פְּקָרָה. סִינְדִּים נְקַמְּטוּ מִן הַצָּר וְנְפָסְקוּ סִטְחָקִים
סְקוֹלְגִּים וְקָלְזִים. נְשָׂמֵי סְפָסְרוֹנוֹת וְסְמָדְרָגוֹת.
וַיַּצַּק אֵינוֹ מְבָרֵךְ בְּגַן סִינְדִּים, כִּי אֵין לוֹ מַעַיל
סְרָפִי. וְאַזְנִי וְאַזְדִּק קְפָאֵי מַלְךָ, הַן הַחֲנָפָחָו וְמַקְאִבוֹת
לוֹ. סְלָר בְּלָקָר הַוָּה כְּדֹול בְּסָדָר, עַד כִּי רְוָאִים
אֶת הַכָּל פֶּה, הַיּוֹצָא בְּשַׁעַת הַנְּשִׁימָה. אַבָּא וְאַבָּו
סְקָטָה מְשָׁפְעָלִים בְּקוֹל רָם. וְסָפָחָם מְתִיקָר סְיָום
לִיּוֹם.

בַּקְעָרְבָּן נָקְרָוּ בַּיּוֹם הַלְּדָקָה שֶׁל פְּחַדְקָה. עַל
אַרְבִּת חַגִּית חַג הַמּוֹלֵד מְסִכִּיב לְאַשּׁוּם, אִישׁ אֵינוֹ
קְדָבָר, אֶם כִּי הַכִּיאוֹ כָּר לְמַסְבָּנָה שְׁנִי אַרְגָּזִי נְרוֹת
אַקְשָׁמִים וְכַחְלִים.
הָגִיעַ מְקַטֵּב מְהַקֵּר וּבוֹ יָדִיאָה, שְׁפָבָּא חֹזֶה
קָאָד — נָאָם אַבָּא לֹא יָרַקְתָּה לְבָא אַלְיָהָה.

אָבָא בְּלֹעַ בְּזֹזֶד, סֹור פָּאָתָר בְּקָרְבָּן וְדָבָר פָּרָבָת
בְּקֹל רַם. אָפָר, שְׁלִפְנִים לֹא יַדְעַו שְׁאָנְשִׁים אֶת הַפְּחַט
וְסִיוּ: שְׁהִינְדִּים כָּم לֹא מַעֲנִינוּ, כִּי עַל כָּל אַחֲד
לְזֹאָג לְעַזְמָוּ: שְׁהִזְכָּר הַטּוֹב בְּיוֹתָר הַוָּא, ?ַקְּחַת לְיִצְרָר
וְחִזּוֹת בֵּין פְּזָאָבִים, כִּי אֶת הַזְּאָב אָפְשָׁר לְגַלְלֵי וְלִקְרָבָו;
שְׁבָנִי הָאָדָם יוֹתֵר גְּרוּזִים מִזָּאָבִים, שְׁכַנּוּ זָאָב שְׁכַנּוּ
יְמֵן מַטְרָפָו ?ַזְּאָב בְּרָעָב. אָמָרִי זֶה סְפִּרְתָּא אָבָא, כִּי
בְּהַיּוֹתוֹ ?ְזַד, קִיה אַוְיכָל. בְּמַשְׁקָה כָּל יְמֵי שְׁבָוּזָע בְּקָ
?ַקְּסָם שְׁחֹזָר (פָּתְקִיבָּר) עַם מִינִים וּבְכָל זֹאת ?ְגַדְלָ
וְהַמְּפַתְּח וּבְקָבָא הַגִּיע ?ְזֹרְגָּה: שְׁאַלְכּוּהוּל (יְיַוְן שְׁרָף)
הַוָּא בְּכָל לֹא רַע, כִּי הַוָּא פָּאִיר אֶת שְׁכַנּוּ שְׁלָל הָאָדָם
כְּנֹוְרָה סְפָפְלִית.

וְלֹאֵךְ הַסְּמִיר וְקַחְבִּיא אֶת לָאַשׁוּ מַפְתָּח לְשָׁמִיקָה,
כִּי הַכִּינְיָן שְׁאָבָא קְדָבָר, כְּמוֹ אֲחִיו פְּקַבְגָּר שְׁלָל בְּרוֹנְקָ
בְּשָׁעָה שַׁהְוָא שְׁתִוְיָה.

אָבָא נְסִמָּה ?ְהַרְגִּיע אֶת אָבָא:

— דָבָר בְּשָׁקְטָן. אַנְטוֹנִי, אֶל פְּצִיר אֶת הַיְלִידִים.
אָבָל אָבָא עֲנָה, שַׁהְוָא רֹזֶה לְדָבָר בְּקֹל רַם,
כִּי זֹאת דִּירָתוּ: וְאֵם בְּזָבָר אֵינוֹ מַוְצָּא סַן בְּעִינִי
מִישָׁהוּ — יִסְתְּלֵךְ נָא מַבָּא.

אָבָא מַזְגָּה תָּה וּרְצָה ?ְהַגְּיִישׁוּ ?ְאָבָא, אָבָל אָבָא
מְשַׁלְיִיב אֶת פְּכּוֹס עַל הַרְצָה.

או המעויריו פִּינְדִּים, התחילו לבקש וראבא
התחיל לצעק: הוא אמר, שאינו רוצה בקהל יהדות
ראבא, שאין לו צרכ בקהל באבא, שיפע לאםרייקת
את וויזק אכח אמי. באםרייקת יוניל וויה
בע אדים: באן יטנגן, ייחיה טני ג'יב וויה שוכן.
ראבא השלין את ראשו על פשלהן ולא דבר
יומה, רק רצד בלו, באלו קר לו. ואבא ליטפה
את ראשו של אבא וויה:
— שקט, אנטונינו, אל פהpls את בריאותך. צלינו
ההטגרר ולצבר את ימי חורף.

כלא לא רק הם פִּינְדִּים, פטובלים — בכל סקום
אומו דבר. לאנשיים, פגרים בשכנות, טרם שעמו
שבר דינה — יכען פביה רוצה ?גראם ?רחווב,
פכובסת פגעה ?טפה, זה פשבייע פשנוי שהיא מחרשת
צבואה: אצל פעגלוון, עני קינה, שאטמול סיטה אבא
סנרטה ?הלוות ?הם שני וויבים.

— וויה יהונית ?הם? — שאל אבא.

— וויה יכלתי לצעשות?

בא שמח וויה פְּרָצה מאד.

— את רואה? צלי את מברגת — ואת בעצטב
שולא אותו דבר. וכי אפשר ?סרב ?אדם גראקו?
בא היל את אבא, שהיא געלאת לב טוב, נשק

בנידיש וחויה קה שפה?ומה? עגנון שני זהיבים.
ו哉ק פֿעלַב שְׁטוּב קִיה, לו אַבָּא קִיה מְצַדְּרַף אַל
עַגּוּד אַבְּיָרִי הַכְּבּוֹד, וְאוֹ קִיה אַבָּא, בְּתוֹר הַקְּשִׁישׁ
קִיּוֹמֶר, נְבָרֶר לְמִנְתָּגָג קְרָאָשִׁי וְסִינְגְּסִיקּוֹת הַמְּרִיבּוֹת
הַאֲכּוֹפּוֹת, כִּי גַּם קִיּוֹמְקָרְחִים לְמַשְׁמַעַן לְאַבָּדָר.
קְסָרְכִּי גַּם לְשָׁנוֹת אֶת הַפְּקָנוֹן יְהָוָסִיף, שְׁאַבְּיָרִי
הַכְּבּוֹד אַסּוֹר לְקָתוֹת אַפְּכוֹהָל, וְאַסּוֹר לְקָם לְקָתָת
רְכִילָּד וְלְרָכָר לְשָׁוֹן קְרָע, כִּי בְּגַדְלָה דְּבָרִי רְכִילּוֹת עַזָּה
נְסָלָה אֶת הַעֲגֹוד: סְפָרוֹ, שְׁאַבְּיָרִיךְ יְשָׁבֶב בְּנִית הַלְּפָר,
אַבָּל לֹא בְּצֹוֹן פּוֹלִיטִיקָה.
וְנְסָלָה סְבִיאָה תּוֹצִּיחַ בְּתָה, שִׁי אַפְּלָו כְּנָזְרִים
נְשָׁבָעַי זָה

פרק ארבעה עשר

שש פעמים בשבוע – כל ערב בדירה אסנת, – התאפסה אבנרי הכבוד" לкриאה משלחת בקורס רם. ביום שני בשבוע, אצל האדון יוסף, מAGER השובד בבית חרש: ביום פשלישי – אצל הוריו של אוון, ביום הרביעי – אצל ויזק, ביום חמישי בוחנות, מה נסח ויזק את הסfibונות, ביום חמישי אצל הרטיסון וביום חמישי אצל אטה של מיבילינקה. בוחנות בבדו אוותם בכוון מה וכל אביר קבל לחפניה מרוחה בגבינה. לסחים שפקי גם בדקה רומר לא קיה מה לחשות. רק בחודש פברואר נארכה הצעה וטגרלה. הרטיסי בנויה לפקסה, נקבעו בקחיר עשרה גירושים למבקרים וארכזה – ל偶像ים. הרטיסי הטעלה ציו שגי גירושים: הסחרים היכרים, שאפשר קיה לזכותם כי: שרשנותם גלוים, מצרכות כלים קבבה, אוולר געל

שני הרים, סבון ריתני, בצל של יקינטון, עוגה עם
קרם, מסגורות לתמונות קליזות מסרטן ניר ודג
ויקב באנצט. סלק מהפazzi נאוסף בין פיזדים,
הפazzi אסרים קבלי ממקברים: את ווג סוקב קנו
בצערים גורושים, כי זקיה אסת מקרמה להיות בעז
סימ. גם מהגרות אנטיות, אסת הרים היא סית,
פרה או בצל חיים אסור.

תחיה חשבה, שיאינו מלחין. אוֹזָק ימד אם מגינה
בתחי מלחינה מתקופת נפוליאון. אחריו זה מלחינה היסטורי
ט.הטבולד*. עכשו כבר וודק יודא, ט.הטבולד זהה
יאירה ספרותית מאות שאנכיצ'ין* והוא יודע שמלחינה
ספרת הכל ביאירה מקורית, מנגני שניש לה כשרון
ספרותי, אך אומר אוֹזָק.

במלחינה יש גם חסרון ופגם: אם רק אסד
האטפתים יתקוטט ויזלב — הכל מכך. קצת
ויבור הטעם בינויהם. שאוֹזָק יתיה נפוליאון, אך שוב
שי טענות, כי נפוליאון מדבר הרבה, יומר מכך,
נאסרים רק עומדים-סתם אך, ולא כלום.

*שאנכיצ'ין הטריך (1846 — 1916) סופר פולני ספרות. בשנות
1905-1914 נכה בפנס נובל בוגר ספרו.��בו וויס. ספריו הפקחים
ארgentו לשילשים לאבות ואנדרים פהם גם זכרית (בקטו וויס,
בקטו וויס. טטבולד). ■

— אָתָּה כֵּל הַעוֹלָם אָדָבֵיר! — קָוְנָא נְפֹלְאָוֹן, —
אֲכַבֵּשׁ אֶת אַיְלָה, אַסְיָה, אַפְרִיקָה, אַמְרִיקָה וְאֶת
אַוְסְטְרָלִיה. הַסְּתָקְלוֹ נָא, סְכָבִי פְּגָאָמָנִים: הַגָּה הַכְּדוּרִית
פְּקָטָנָה שְׁבָשְׁרָשָׁת — זֶהוּ הַעוֹלָם בָּרוּ, זֶהוּ הַגְּלָבוֹוִס.
שְׁהָרִי עַלְיָיכֶם ?בְּדָצָת, כִּי צוֹתָת בְּדוֹר ?אָדָם. כֵּל
סְעָמִים יַקְנְעֵוּ לֵי וַיַּשְׁמַעַו בְּקוֹלִי—נָאָנִי אַלְמִיה קַפְרָסָם.
— נְפֹלְאָוֹן! וְמָה יְהִי אָמָנוֹן? — שָׁוֹאַל הַגְּנָבָל
דוּקְבָּרוּבְּסָקִי.

— הַיְהָ שָׁקָט, אָף שְׁעָרָה לֹא מַפְלֵג מְלָאָשָׁכָם,
הַפְּגָבִיא הַיָּקָרְ שֶׁל עַם הַגְּבוּרִים!
אַיְיָה טְפֵשׁ הַוָּיְוָק: הַוָּיְוָק טְזָן, שְׁלָא יַפְכֵן
שְׁגַפְוֹלָאָוֹן יַדְבֵּר פּוֹלָנִית עַל הַבְּמָה: כַּפִּי הַגְּרָאָה עוֹד
לֹא בָּקָר וְלֹא נָאָה מִיאָטָרָוֹן מִטְּמִיוֹן: כִּי אַוְלָק קָבָר קִיה
חַמְשָׁ פְּעָמִים.

כָּךְ אָוּ אַחֲרַת — הַפְּגָבִה נְתַבְּטָה: נַעֲבָד קְוֹנְגָּרָט.
פְּטָפְזָן נָגָן, אַוְלָק דְּקָלָם. אַחֲרִיו שֶׁל בְּרוֹנָק חַקָּה
קוֹל חַיּוֹת וְצָפָרִים שְׁוֹנוֹת. סְטָפָק רְקָד קְרָקְוָבִיק זָם
יְוִיָּה ?צְלִילִי אַקְוֹרְדִּין: אַחֲרִי זֶה שְׁרוֹ שִׁירִים וְקָרָאוֹ
מוֹנוֹלָגָג מְצָחִיק.

• דּוּקְבָּרוּבְּסָקִי קָרְרִיק יְיָן — אַכְלָל סְוָלָנִי שְׁהַשְּׁמָמָה
נְפֹלְאָוֹן.

את פזמון בלו באלון יוזא מון פקלה, וצחוק גדו
גטערר כשבועגת פקרם זכה פאדרון פיווטר פזונג,
אשר לא מזמן נלא לו אשה. ובדל פאחווק, קשגב –
זקעה פחגנונית שהיא משוכת יידים.

גטקה המפיסה, ניסעה בחריגה ושרה – כחוטסת
להקנית. מיליגקה, האיקת-סרשת, גנטה ביוטר, כי
פנטסות פגש נוואדו לנטית מעיל בשבייה, במשה
כל פחרף לא יקיה ?זאת מהבייה.
פסקלה פטפסת זויצק פאנן התבדרו וטפערעו
מאוד, כשלחו של ברונק קה קריית פרנגל זון
וسرנגל איזיר, פרנגל הדו מרגן, כלב פטפטם זם
חתול, פרגלה אמרי פטלה פגיעה וגור כלבים
פאנקה צל כי סנחו:

זמן קמשה, קמשה קאוד, זבר וויזק את פגש.
באשר מחר וויזק יפסלה, ולאמר נסיתו ?טמיד
של אוילק ?עיר ליזן, קינה וויזק. כל היזקנות, מזקה
את זקרים וקמאר איך גראן וטמונגען קאוחטו גשפ, גו
גארקה סטגנלה.

פרק חמישה עשר

וְזַדְקָה הַשִּׁיג שְׁעוֹר. הַזָּא צְרִיךְ הַיְהָ ? לְפָדָד קְרִיאָה
וְסְשָׁבָון אֶת קְוִיּוֹ וְוּשָׁתָה.

— בְּמַסְפֵּדָה, בְּחוֹרָה ? עַד סַלְבָּה קָאָם נְגַר צָה
שְׁקָמִיחַ — אָמַר אַבְּיַי סְנִידִים.

— אָפְסִיפֵּדָה, אַשְׁטְדָל — עַנְהָ וְזַדְקָה.

— וְאַתָּם, סְרִטְגִּים אַבְּיַדִים, לֹא ? מַתְקָרְבָּ וְלֹא
לְמַתְרֹעַץ — זְקָרוֹן עַלְיכֶם ? לְלֹד קְדַת נְמוֹס ? קְרָאָת
סְמוֹרָה וְלְקָרָא לוֹ « אֲדוֹן » — בְּנַתְמָם ? קְשַׁתְלָמָדוֹ ? קָרָא,
בְּנִי זֶה בְּאַלוֹ אַתָּם זּוֹכִים פָּעָם שְׁנִיה בְּקָאָור צִינִים.
זֶה יְהִינָה הַפְּטִיב שְׁלִיכֶם, קַאיִישִׁית פְּשָׁלִישִׁית אַחֲרִי
אַבָּא וְסִלְמָר. אָם יְמָנוֹן עַל אַחֲד מְקָם, — אַפְּשָׁלַט אֶת
פּוֹרוֹ. זְקָרוֹ זֹאת, גְּלִילִים ! סְרָאָשׁ זְקִיף, ? מְגִיט יְשָׁרָה,
סְפָרְטוֹסִים ! אַיְיךְ שָׁחוֹ רְאִשֵּׁיכֶם ! — וְאַתָּה בְּחוֹר, אָם
בְּקָר « מְשָׁרוֹ » — מִיד סַל סְגָב, בְּאֹזֶן — לֹא ? נְמַר !
וְזַדְקָה סִיחָה מְרַאַת שְׁפָנָאִים נְגַפָּר, כִּי סְנִידִים

על לא טרם צלו זכר בע-וְאַתָּה, אם כן, ?
צְלִיכֶם ?

השעור המתגלה ?**מיירין** וצבר בשיילים.
ו?זדק הרא ?הם את ארבע האותיות בראשונות.
קולו רעד במקצת מהתרבשות. אספר בז אנה צליכם
?ספר עד עשר בערבת האזעות ופסחובניה. היא גם
ערא ?פניהם ספור על קרוזה-פסחון וסזאבים ולכטוף
קטע במחברת את האותיות, צליכם ?פסחיק עד
חשoor פבא.

— ני, נספוק הפעם במתלה זהה — אמר אביהם
של קויו ווושה — הפסטו נא ?פנוי האדון המורה.
כן, בתייר, שום זכר אין הסיים מגישים לנו חם.
ו?זדק, אם כי רעב היה, כי בא ?שעור ישר
סחטבנה, נאץ ?שםך דרשה ארקה כל סלידים.
על ערך פכבוד וועל פצליליכם של סיגדים.

לחתרת היה מלהב השעור לה בע, עד כי גרווע
סזה לא יכול בכו ?היות. אם בזאו של ו?זדק, גוד
קויו קודה כל בז אמזה עד שחתפס — קאטו ?לא
במתבנן. וושה, המרוזה בסדר וצלאה: ?ז" — ?ז" —
אחד הפטיר מפסת ?ש?ן ופסגינה נזמזה מאחורי
האטאה. ו?זדק אנד את שווי הפטקל. מחדה ש?ן.
הבטים ?יספר אגדה, ?יאנה סדריות, אבל כל זה

לא עוזר. הוו רצחה אפלו ?סרכיז בקווין, אבל פגער
ספיטטן ולאטר באיזום :

— נסה נא ?פוגע בי !

ו?זק פנה בכוון לזרת, עוד קצת יפרץ בוכני.

— וממה יהיה על השטור ? — שאלו פינידים.

— רצעים אטם וטפשים ! לא אלפדר אתחם !

— ואחתה, חלב סאם עוד על שפטיך — אמר

קווין, אבל זהה גערה באחיך בפמד :

— שטוק ! ואל תדבר אליו ב?שון «אטה». שטוק

כי אבא צויה ?קרלא לו «אדון» ?

ו?זק נשאר. הבטיחו לו שיקויו שקטים. ישבו

כאלו על יד ה?ש?ון : אבל מיד המשיכו והרגוו וצנו

בכונת לא נכון, ובל פעם פרצו בצחוק.

יאא ו?זק, עיף ועכיב ונופר שעוז בדינה

פקודת פלך ?בית ה?קפה, שנפתח מפוז, אל דרכו ?

ו?זק בקש מדרקון, שיעתיך ?מקום אטר את בית

ה?קפה גם שלחנות פישיש שלו.

— אבי קיה קאן קראשון — ומדובר זה שבר אדוני

חננת מיל ?חנומני ?

תחילה לא בין דרכון, אבל כאשר תפס את

קענן, גרש את ו?זק וקרה לו פרטHon, פסרייתון

סאטצ'רב בענינים לא לו.

וְזַקְּחַשְׁבָּן : מְקַאֵּב בְּיוֹתָר, כִּאֵשֶׁר אַתָּה רֹצֶחֶת
לְעִשּׂוֹת מְעֻשָּׂה טוֹב וְאֵין מְבִינִים אַתְּךָ כְּרוֹאוֹי, כִּי
מְקַאֵּב וּמְקַצֵּר אִידְּפָקָךְ.
מְדוֹעַ זֶה גַּרְמָנוֹ לֹא סִינְדִּים עֲנוֹל וְקַעְלִיבָּהוּ כִּי
קְשָׁוֹת ? נְלָא הָוָא לֹא עַשְׂה ? הַמְּלָא כָּל רַע
מִפְנֵי מָה בָּו לֹא דְּרָכוֹן ? סָאמָם לֹא צָדָק, גְּרָצָוֹתָנוֹ
לְסָנוֹן עַל אָבִיו ?
מְדוֹעַ בְּנֵי קָאָדָם גְּרוֹזִים מְזָאָבִים ? כִּי זָאָב שְׁנָא
יְמָן שְׁרָפָו לְזָאָב רַעַב.

פרק ששה עשר

פַּעַם חִוֵּר וְזִקְרָן סְבִּיתָה וְלֹא קִיה בְּקַי סְבִּירָיוֹתָה.
שְׁפַּתָּה בְּקַי מָה וְלֹא אָכֵל דָּקָר. הָוָא שְׁכַב מִיד בְּשָׁפָה
וְרַעַד מְלָרָה. הַשְּׁפַּדְלָה ?פְּרַדְמָה, אָכֵל סְרִגְיִשׁ עַצְמָוּ
גְּרַע — לֹא יָדַע אָמֵן פּוֹאָב לוּ גְּרַרְוֹן אוּ פְּתָה שְׁפַּתָּה
סְצִיק לוּ. הָוָא הַמְּעַנְּהָה כֹּךְ צָדֵד שְׁפַּשְׁעָוָן צְלָגָל אַת
סְפַּתָּה שְׁפִּים עַשְׂרָה — וְלֹא יָכַל פּוֹד לְכַבֵּשׁ קְרִיאָתוֹ:
— אָמָּא!

אָמָּא לֹא עַטְתָּה. שְׁכַב וְזִקְרָן, שְׁוֹב גַּתָּה ?פְּרַדְמָה —
לֹא, מְאַבּוֹ הַוְּלָד נְרָע.

— אָמָּא?

— מָה?

— אַיִּנְנִי יָכֹל פִּישָׁוֹן.

— הַתְּפַלֵּל — אָמָּה אָמָּא בְּקֹל נְדוּמָה.
אָכֵל כְּרֶגֶשְׁתוֹ שְׁלָל וְזִקְרָן גַּעֲשָׁתָה עַזְדָּר יְוָמָר גַּרְזָתָה:
הָוָא הַמְּתַחְיָה ?סְאָגָת. אָמָּא הַלְּקִיהָ קְנוּתָה, גַּעֲשָׁה לְקָשָׁה:

זַקְעָה יָשַׁבְתָּה עַל יָדוֹ עַד אֹורְכָּךְ. בַּלְקָר סְלָה גַּם
וַיַּצְקָה.

וַיַּדַּק יְוָדָךְ, שְׁהָגִיעַ פָּזָמָן? קִוּם וְ?לְלָכַת? כְּפָסְבָּנָה,
הָיוֹא שְׁוֹמָעַ שְׁוֹיְצָק אֲשֶׁר חָמָו עַתָּה, צְוָקָה: הָיוֹא שְׁוֹמָעַ
שְׁאָפָא מְדֻבָּרָת עַם אָבָא, אֲבָל הָוֹא אֲדִישׁ סְלָל. מְזֻהָּמָת
סְיָא כְּפָסְבָּנָה: סְכָל בָּה קְלָכָה, רַיִם לָהּ סְמָגִיק...
?אָזָק יוֹתֵר טֻב בְּמַחְסָן סְגִיר.

בָּא אַיִהָ אֲדוֹן, בְּדָק אָתוֹו וְאַתָּה וַיַּצְקָה: אֲפָא
כְּמַתְחִיכָה? בְּכֹפות, בְּאֲדוֹן קָצָס עַל אֲמָא: אֲחָרָי יְהָ סְנָר
אָבָא, הַלְבִּישָׁוּ אַת וַיַּצְקָה, עֲקָפִים בְּשִׁמְבִּיכָה
קְהֹוִידּוֹם בְּמַדְרָגּוֹת עַד בְּכַרְכָּרָה.

— ?אָן אַנְיָ נוֹסָפִים? — ?שָׁאָל וַיַּצְקָה.

— ?בַּיִת כְּחֹזִים.

— ?חָה?

— אֲלָל תְּדָבָר, כִּי קָר.

וְאֲמָא עַטְפָּה אַת רַאֲשָׂו בְּמַחְמָת.

וַיַּדַּק סְבִּין סְלָל. הָיוֹא נוֹסָעַ בְּכַרְכָּרָה וַיַּוְשֵׁב יַמְדָד
עַם וַיַּצְקָק בְּמוֹשָׁב הַגָּדוֹל, וְאֲמָא עַם אָבָא עַל הַסְּפָסָל
בְּשִׁקְשָׁן. וְהַגָּה גַּעֲצָרוּ ?פָּנִי בֵּית מְטָרָג. אֲחָרָי יְהָ נְגַשָּׁ
אֲלִי אֲדוֹן בְּסָגָר ?בָּנָן וְהַכְּנִיסָּה ?וּ ?מִין גְּרִילִי? עַמְקָ
בְּגַרְזָן. וַיַּדַּק רֹאָתָה, כִּי אִין זֹאת בָּנָה, אֲלֹא מְשָׁהָה אַחֲרָה.
שְׁתָמָה הָוֹא יוֹשֵׁב בְּאַמְבָטִיה — רֹוחַת אָתוֹו גְּבָרָת בְּסָגָר

הָנָן. וְלֹגַה סָם קָבֵר בְּמֶלֶת: הָיָה שׁוֹפֵט אֵיךְ וַיַּצַּק
בּוֹעֵס וַרְוֹטָן.

— שָׁקַט שָׁם, גּוֹר כְּלָבִים — קוֹרָא אֵיזָה גַּעַר.
כִּי בְּאוֹלֵם סְלִבְנָן סְגִידָה, עַוְקָדָות הַמְּשֻׁתָּה קְרוּבָות
אַחַת לְשָׁנָגָה וּבְכָל מֶלֶת שָׁוֹכֵב לוֹ אֵיזָה אַדְםָן.

— אִם יָרַצְוּ לְפָכוֹת אֶת וַיַּצְקָה, אַנְיָ אֲגַן עַזְּיוֹ —
חַשְׁבָּן וַיַּצְקָה.

אָכָל אִישׁ לֹא הָכָה אֶת וַיַּצְקָה. מִדִּי פָּצָם בְּפֶעַם הַיָּה
וַיַּצְקָה מַתְעֹורֶר וּמְרִים אֶת רַאשׁוֹ, כִּדִּי לְרָאָות מָה
עוֹשָׂה וַיַּצְקָה. פָּצָם רָאָה עַל יְדוֹ אֲדוֹן בְּחַלּוֹק הָנָן
וְשִׁׁיבָּה אַחֲתָה בְּמִמְנָה, אֲשֶׁר שָׁבִים הָנָן עַם כְּנָפִים
לְרָאָשָׁה.

וַיַּצְקָה יְמֹות — חַשְׁבָּן וַיַּצְקָה.
וַיַּהַי בָּקָר, וַיַּהַי עַרְבָּה. וַיַּצְקָה קָבֵר הַרְגִּישׁ אֶת
עַצְמוֹ יוֹמָר טָוב, בֶּקֶק בָּאָבֶב סְגִירָן לֹא פְּסָק וְסִיחָה צְמָא. א
הַוָּה הַתִּשְׁבָּה, הַסְּפָלָה בָּאָחִיו וְהַצְּפָר עַל קָבְשָׁא שְׁלָא
רָצָה אָוּ זְמַת? וַיַּצְקָה אֶת פְּגָבָק הַרְיִחָנִי שְׁלָא
כְּבָלָשָׁם.

— וַיַּצְקָה, לְמַה תִּצְקָה? מָה אַפְתָּה רֹזֶחֶת?
— אָל הַזְּבָר אַדְיוֹ, כִּי הַוָּה בְּלִי פְּקָרָה — אַמְּרָה
קְאָחוֹת.

קְשָׁגָה, בְּלִים לְכֹשֶׁים כְּאֵן סְגָרִים לְבָנִים.

וְזַקְנָן גָּדוֹל וְאַף פָּעָם לֹא הַתְּעוֹנֶר. אֲךָ כִּנְשָׁר,
שָׁכְנוֹ, שְׁשַׁכְבָּן סְמוּךְ לְמַטָּחוֹ, קָרְאָה לוֹ:
— רָאָה נָא אֲחִיךְ אַיְגָנוֹ!
וְזַקְנָן נְבָלָן.
תְּקִנְסָה חַוְּכָשׁ, הַטּוֹדֵד לְכָלָם אֶת פָּהָם בְּלָקָר וּבְצָרָב.
— בְּבִקְשָׁתָה אֲדוֹנִי, אֲיַה וַיְצָקָ?
— סְחוּרִים לְקָחוּ אֶתְּוָה.
— וְאָוֹתִי פָּסִי יַקְהֵז?
— אֲתָּה גָּדוֹל וְאַיְגָה מַתְּגַעַגַּע עַל כְּמַשְׁפָחָה.
וְזַקְנָן נְגָנָה: גַּם הוּא רֹאָה לְקָיָות פְּבִוָּת בְּקָ
גָּרוּן כּוֹאָב לוֹ עַזְּדָקָת.

פרק שבעה עשר

וזדק כבר הבריא ?גטרי, אָלֶא צוֹר פִּידִים
וּסְרִגְלִים נְתַקְּפִים לו. הוא הוסיף ?גדר ו?סְפָלִים סִימָנִי
פְּצָעִים, כדי ?קְחִישׁ שָׁבוֹם סְבִּיכָה. הוא כבר קָבֵל
לְחַמְנִיּוֹת ?אַרְתָּה, אָבֵל לֹא יוֹמֵר מְשֻׁתִּים.
בַּיּוֹם הַרְאֵשׁוֹן בָּקָר אָזְלָו אָבִיו: אָפָּא לֹא יָכַה
לְבָא, כי פְּסָלָה חֹזֶה. בְּשָׁבֵעַ פָּאָה: שָׁוב וּזְדֻקָּה
סְבִּיכָה. בָּעַזְבָּן אָוּמֵר קְרוֹפָא.

— פָּאָם טָוב לו, ?זְדֻקָּה בְּנִית-הַחֹלוּם ?

— טָוב, אָלֶא מְשֻׁעָם מָאָד. אָתְמָל נְתַחֵז אֶת
הַגְּעָר, הַשׁוֹכֵב עַל יָד הַמְּלֹוֹן: פָּתַחַ לו מִרְסָה עַל
הַצְּנָאָר: לֹא כָּאָב לו בְּקָהָל, כי הַרְדִּימָו אָוֹתוֹ בְּנוֹזֶל
סִינְדָּר. וַיַּהַי הַשׁוֹכֵב עַל יָד פָּקִיר, גַּם הוּא מַהֲמַצֵּר
שְׁלָלָם, זֶהוּ בָנוֹ שֵׁל הַשְּׁלִילִים, הַסּוֹפֵג פָּמִיד מְכוֹת, —
אַיִלְנוּ רֹזֶה לְחוֹזֶר סְבִּיכָה, כי קָאָן בְּכִיתָה פְּתֹחוּם,
אוֹקְלִים קָל יּוֹם בָּשָׁר וְהוּא יָשַׁן בְּמַלְתָּה.

— האם וויאק באלמת בביה ? ומדוע הוציאו אותו
בלייה ולא ביום אחר בקורס ההורם, כמו שמדוברים
את ג'ם ? גם עכשו מוציאים שני יידים, כי הם
בריאים. — האם וויאק כבר אין צווק ? האם הוא
בפרקיה ?

ולזק כבר חיה בלא רום לקרהת פשׁבעה פְּקָא.
הוא עלה בחרוזן במדרגות לדירתה. מניה ישנה, גם
אנו כאן ובטחה שוכב מישהו — זומאי פְּקָא. כל
קלאס חבויש תחבושות והיא נראית לגברי אסרת.
רצפה פְּקָא הַכְּרָב בשלום את ולזק, אבל
פנימה בקשי לאשה, נאנחה ושוב עצמה את עיניהם.
— ולזק... קי !

— מה רצונך, פְּקָא ?

— האם הוטב כבר לויאק ? מטי ישוב הביבה ?
ולזק הסכל באקא וככין הכל. הרגשטו סיטה
כמו או, כאשר רצוי למסר לפקמיד את אביו הצעיר
פְּקָנות.

במבחן שלשה ימים לא הוציאה פְּקָא הַגָּה
ספיה, לא אכלה, לא שתה, רק נאנחה ורגסה אסלו
בזון פְּשָׁנָה. ביום הרביעי, לשוב לזרק סייר מן סטבנה
לאלהת הַקָּרִים ואטה עיפה וגרדטה, קראה פְּקָא
בגשם :

— וְזַק, אָפָה סְפִיר אֶת פְּגַנְחָה ?

— אַחֲתוֹ שֶׁל קָרוֹל ?

— כֵּן... אַנְיַחַת כֵּה שְׁנִי גְּרוֹשִׁים... אַנְיַ אַמּוֹת
וְזַיִחַ קְהַשֵּׁב כֵּה... וְאֶל מְכֻעָם עֲלֵי.

פְּסַלְקָה דְּבָרָה בְּלָמֶשׁ, כִּי עַל שְׁפַתִּישׁ קַיּוֹ פְּצָצִים
שְׁחוֹרִים, שְׁגַרְמִי כֵּה קָאכִים וַיְסוֹרִים גְּדוֹלִים וְאַרְדִּיךְ
סְנִיה ? אַתָּה אַכְזָבָה ? הַפְּלִילִיף אֶת פְּחַבְשָׁת וְלַפְּלָל
אֶת קָסֶר נְגַפֵּן בְּפִים גְּרוּם.

— וְזַק, בְּקָשׁ מַאֲפָא. שְׁלָא יִשְׁלִימָיו לֵי עוֹד
פְּחַבְשָׁות, כִּי כֵן גּוֹרְמָת לֵי קָאכִים... נוֹרָא פּוֹאָב
בָּקָעַ עַד פְּחַבְשָׁת אֶת לְחַלְיָוִת לְפָסַלְקָה, בְּשִׁנְיָה
כָּבָר לֹא סִיחָה צְרָג...

וְזַק לֹא רְצָה ? טְכוֹת עַד שִׁיקְבָּל אֶת מַלְכָרְתוֹ
פְּסַדְשִׁית : הַוָּא ? וְזַק אַזְלָא אַזְלָק שְׁשָׁה גְּרוֹשִׁים וְפַתָּה
אֶל פְּגַנְחָה :

— פְּסַלְקָה ? וְזָה אַזְלָק שְׁנִי גְּרוֹשִׁים, נְכֹן ?

— כֵן — עַנְתָּה פְּגַנְחָה וְקָאלוֹ הַתְּבִינָה.

— הָא ? שְׁשָׁה גְּרוֹשִׁים.

פְּגַנְחָה לֹא רְצָה ? קָחַת יְוָמָר מַפָּה שְׁהַגִּיעַ כֵּה.

— אֶת קְלָדָר חַנִּי ? קָבְדָוִן זָהָוֶן, שִׁתְּפָלָל בְּעַדְתָּה.

נְשַׁקְתָּם שֶׁל וַיְצָק וְפָסַלְקָה.

וּמִנְיָה שִׁיר בִּזְהָה בְּתַחַת:
אֵל מְבָבֵי. אֲקָא. וְאֲקָא אֵל גְּכוֹת —
לְפָסְלָקָה גְּתָה בְּנָפָים צְחוֹלָות.
סְרָא בְּסֶד גְּבָשׂוּ זָר וְזָק גְּסִיעָה.
כְּשָׁנִי סְלָאכִים בְּפָרָומְסְלָקִיגְגָּה
וְכָךְ קָם נְפָוָסְוּ נְסָסְוּ גְּפָלָם.
לְאֲקָא וְלְאֲקָא קְוָרָאכִים קָם: שָׁלָם.
נְאִירָו לְפָגָלָה גְּסִים וּבְהִוִּים
וְזָקְלוּ אֲגִי קְכִיבָה גְּסָנָמָר וְשִׁירִים.

פרק שמונה עשר

— נכוון שאטה רוזה לחיות מפרקם? — שאל אוזק.
— אני רוזה — ענה וידק לא פקופיק.
— אם ברצונך לחיות מצעיה מפרקם?
— בפי טגראה, לא — אומר וידק.
— באנינימ משובים אין "בפי טגראה" — התרבו
אווזק.

VIDK סיה מוקן לספר לאוזק, אז חושש הוא כי אוזק יקעג לו. VIDK רוזה לחיות רופא מפרקם, מאו מוקם של וייזק יפסיקת, חושב VIDK על כה דעתים קרובות, אם כי ברור לו, שVIDK אינו אלא דמיון בלבד ובתמי אפשרי.
ומdryע בתמי אפשרי? אם לא קרא VIDK ביוגרפיות של מלחדים ואנשי מדע, שקיי לומדים בכל עזם? הכל אפשרי, ארייך BK לרצות באמת VIDK איך לסתהיל. כדי לחיות רופא, ארייך BK

הגמר בית ספר. האם מזכיה - פרגה יותר קשה
למזכיה יש צורך בטל-אכט.

- איך אגמר בית ספר, אשר איןני מבקר בו
בכדי? - חשב ודק בקרירות.

- מבקר, פראה. גם אני מבקר בבית ספר, כי
למזכיה דרישות ידיעות רבות.

או? קפצא בנוישח «בית ספר של יום ראשון»,
אתם אומרים, שאפשר לעבוד במקש כל שבוע ולזקדים
בק ביום ראשון של שביע. ספרשתה אינה עוזרת
בכשה, אבל ספרשתו של סטמיר צריכה? סעתות
בידי בצל חנות גדולה, כי זהו פדר ספרשטי.

- אצלי כל בתקסיסים - אומר או? ק. בית
ספר - זהו מבקר שקריך? בבש אותו בחתמות,
כבר בדקתי והברתי את פשח ואת פקסולים. מחר
סהתקפה קראונה.

למחמת, בשעת הצללים, נפלו עלי ידי חנות
גדולה, אשר בצללים שלא צריכים היו קרשם אותם.
- הצעת? טוב. וכעת קראש זקוף, סתויה? פגיהם,
הצטלב ופרש קדימה ובאמץ.

בצד כל הון שביעום, לא סיה ודק נקס
כדי אל הchnות.

- עניין? אשר איןו סובל דחו, אל בעל

הַקְּנוֹת — הַקְּרִיוֹ אָוְקַ בְּקוֹל רַם.
— שָׁאַיְנוּ טָבָל דְּחֵי ? — הַשְׁתּוֹפָם הַזְּבָן וְגַנְגָּס
לְסִדְרַת שְׁנִי.
בְּעַכְרַת רַגְעַת, הַכְּנִיסָּוֹ אָוְתָם לְמַשְׁרַד, בּוֹ יִשְׁבְּנֵי
שְׁנִי אֲדוֹנִים : אַחֲד צָעִיר, וַיְזַקֵּן בַּפְּלַגְתָּה שְׁוֹיכָתָה.
— סָהָ רְצֹונֶיכָם גְּזָרִים ? — שְׁאַל הַפְּצָעִיר.
— רְזֹצִים אָנוּ שְׁהָאֲדוֹן יִסְכִּים לְרַשְׁמָם אָוְתָנוּ ? כִּיתָ
לְסִפְרַת שְׁלֵמָה יּוֹם קְרָאָשָׁוֹן.
— וְאַתָּם, פְּגַזְזָן אַתָּם ?
— אָנִי עֲבָד בְּמַחְפָּן גַּיְרַת וַיְדִי וְמַסְבָּנָה — עֲוֹנָת
אָוְקַ.

— וְמַדְזַע, אָם כֵּן, בְּאַתָּם אַלְיִי ?
— כִּי אֲדוֹנִי הוּא סָבָר בְּגַלְשָׁבָת הַסּוֹמְרִים ?
— נִי כֵּן, אֲכַל אָנִי יְכֹל לְרַשְׁמָם רַק אֶת פְּגָזָרִים שְׁלֵי.
— שְׁבַנְנוּ שְׁאֲדוֹנִי לֵא יִסְרָבָה, כִּי הַלֵּא ذְּבָרָה
הוּא נַק אַגְּזָן פּוֹרְקָלִי — עֲנָה בְּאַמֵּץ אָוְקַ.
פַּזְקָן הַרְכִּיב אֶת מַשְׁקָּפִי וְלַפְּתָח אֲכַל בְּמַתִּינָות,
שְׁאַל :

— יִמְהָ זֶה אַגְּזָן פּוֹרְקָלִי ?
— עֲנָה אַגְּזָן פּוֹרְקָלִי — עֲנָה אָוְקַ — זֹהִי שְׁטוֹתָה בְּזֹאת,
אֲשֶׁר יִשְׁלַׁח לְעַשְׂוָתָה, כִּדִּי לְבָקָר בְּכִיתַת לְסִפְרַת, כִּדִּי שְׁאַנִּי
אֲוָכָל לְהִיּוֹת מַצְבִּיא וַיְדִי — רְוָפָא.

וְזַקְקַקְקַה בּוֹשׁ וְנַכְּלִים וְקוֹכָר עַצְמוֹ בְּאַדְמָתָה.
אַיְדַּי אֲפָשָׂר ?סָפָר וְזַבְּדָר בְּגַע עַם אַלְמַן וְרַי?
— טּוֹב, אָנִי אַרְשָׁם אַתְּכֶם — עַתָּה פְּנִיקָן — הַכְּטָסִי
אַלְיָי מְסָר.
אוֹזָק הַזְּכִיר אַתְּקָס וְרַשְׁם אֶת שְׁמוֹ וְכַתְּבָתוֹ שֶׁל
הַאֲדוֹן וְהַשְּׁמִיעַ אַיְלִי בְּקוֹל יוֹמָר מְדִי רַם:
— בְּכָל הַכְּבָוד!
כְּאָשָׂר בְּצָאוֹג בְּשָׁם אוֹזָק ?רַעַנְתָּה:
— הַסְּתַחַתָּה כְּרָאָשָׂוָה נְסִיפָה בְּנַאֲחוֹן, מְתִיר
סָעָרְבָּה בָּאָה!
— אַבְלָי אָנִי אַתָּה לֹא אַלְיָה — אָמָר וְזַקְקָה.
— אַסְפָּדָר בְּלִי סְטוּבּוֹת שְׁלִיחָה. מְסָר אַסְפָּדָר
בְּצָקָמִי. אָגִיד ?זַיְקָן, שָׁאָפָה חָסָר אַמְּצָא וְבִינָן.

פרק תשעה עשר

אוֹקָק, וְלֹדֶק יַמְגִיהַ מְכַלִּים יַסַּד אֶת זָמָנוֹם הַפָּנִי. בַּיּוֹם חֵל, הַזָּמָן הַפָּנִי הַוָּא מַקְטָט: אַפְלָיו בַּעֲרֵב לְוּמָדִים דְּקָדוֹק וְסּוֹתְרִים בְּצִוְתָה בְּחַשְׁבּוֹן. וְנַקְמָה יָמָר כִּם נַפְגָּשִׁים, וְאֵז קָבֵר צָרִיךְ מִיד לְשַׁכֵּב לִישָׁן. אַכְלָה בַּיּוֹם הַרְאֵשׁוֹן בְּשַׁבּוֹעַ, כִּם יוֹצָאִים יַחַד לְטַיּוֹל בַּעַיר וּמְסֻתְּקָלִים בְּסִלְוָנוֹת הַכְּרָאָנָה. פָּעָם טִילָוּ שֶׁל יָד הַגָּהָר וַיְסַקֵּה, פָּעָם אַחֲרַת בְּמַנוֹיָאָן הַזְּאוֹאָלָגָנִי, בּוֹ נַמְקָאִים פְּחַדְצִים שֶׁל כָּל הַמִּזְוֹהָב: בָּקָרָיו גַּם בְּבִית הַקָּבָרֹת קָבְרֵיהם שֶׁל וַיְצָק וַיְחַלֵּק — אַכְלָה הַתּוֹרִים בְּעֵסֶס מָאָד, כִּי סִינְדִּים שָׁהָר שֶׁם כְּרֶבֶת וּסְגָן, כְּדִי לְמַצֵּא אֶת מָקוֹם הַקָּבָרִים וְתַזְרוּ מְאַחַר סְבִיבָתָה. לְפָעָם מִצְּרָפָת אַלְיָהָם נִטְקָה, וָפָעָם בָּנוּ שֶׁל בְּגַחְלָה סְבִיבָת, לְעַתִּים קָרוֹבּוֹת — מִיכְלִיְנָה, אֲשֶׁר הַיְדִים כָּבֵר מְכִינִים אֹתָה עֲקָשָׂו, כְּשֵׁהִיא פְּדוּגָת בְּרַפְּטוּם בְּנִזְיָה.

את מילינקה אוֹהָבִים, את גְּלָקָה פְּחוֹתָה, פָּנִי שְׂגָקָה זָה, כי צְלִינוּ ?הַשְּׁמַע זָה, בְּנָכוֹת אֲבִיךָ שְׁהָוָא אָסִיר פּוֹלִיטִי.

בָּנוּ שֶׁל מְגַלְּפָה פְּבִיטָה הוּא סָאָד לֹא סְמָמִי,
מְתַפְּאָר כָּמוֹ גַּנְקָ בָּן דָּוָדָו שֶׁל וְלִזְקָ. אֲבִיו יַקְנָה לוֹ שְׁעָוָן, אֲוֹפְנִים, מְרַבְּכָה: דָוָדָו הוּא פְּמָר שְׁזִבָּ, דָוָד
שְׁנִי – צְשִׁיר וְאַצְּלוֹ רְכָב צָל סִיחָ. – בְּצָקָר מְרַבְּהָה הוּא
לְדִבָּר צָל פְּשָׁעָוָן וְאָוָן חֹשֶׁב וְלִזְקָ צָל אֲבִיו, אֲשֶׁר
קָבָר אַיְנוּ מְוַתָּח בְּקָרְבָּה אֶת קְפִיז שְׁעָוָנוָה, וְהַשְּׁבָעָת
קָבָר אַיְגָה צָל אַצְּבָעָוָה כְּמַלְכָם, כי אֶת סְלָל גַּטָּן
קְצָרְבָּוָן וְמְשָׁכָן בְּכִיתָה עֲבוּוֹת.

בָּנוּ שֶׁל מְגַלְּפָה פְּבִיטָה הַזְּמִינָן אָוָטָם ?כִּיתָה. צָו
לְגַגְבָּ אֶת קְרָגְלִים, קְדִי לֹא ?לְכָלְגָד אֶת שְׁרָצָה, לֹא
לְהַשְּׁעָן עַל פְּקִירָות, כי הַשְּׁפִיטִים חֲדִשִּׁים. סָם גְּאַלְגִּים
לְהַתִּינְדֵּד עַם בָּנוּ שֶׁל מְגַלְּפָה פְּבִיטָה, כי נְחוֹזָה ?הַסְּמָן
צְוָרָתוֹ לְסַתֵּר בְּצִוּתָה קְשָׁוָת בְּחַשְׁבָּוָן, אֲכָל עַד שְׁהָוָא
שְׁתְּפִינָה לְצָוָר, צְרִיךְ ?בְּקָשָׁו הַרְבָּה זְהַתְּבָּן בְּפָנָיו:
וּמוֹאָ, אַיְן לוֹ זְפָן, דָוָה ?אַסְטָר בָּהָ, אַיְן לוֹ סְקָ.

– בְּצָקָר שְׁגַנְגָּם בְּקָרְבָּה קְרָאָשִׁי! – אַוְפָר אַוְקָן,
פְּבִכָּה בָּהָ אֶת פְּבִחִינָה.
פְּבִחִינָה נְזָקָה לְתִקְוָתָה פְּסָמִי, אֲכָל קָבָר בְּחַקְשָׁיְוָיִ

זוב אוֹזֵק את נֶרְשָׁה וְנֶסֶעָה עַזִּיר לוֹדוֹזִי עַל מַנְתָּה שְׁלָא כְּתָזָר.
בפעם שַׁאֲתָרוֹנָה נְתַאֲסָפוּ עַם מְנִיה עַל גַּג מְחַפֵּן
הַקְּרָתָה. וְמַן רַב הַסְּתָקָלָיו בְּשָׁמְלִים, חַפְּכִי קְבּוֹכְבִּיְלָגָל,
כְּדִי שְׁזַיְגִּידִי בִּיטָּדָ:

— אָנָּנוּ רֹצִים לְהִיוֹת מִקְרָסְטִים!

כִּי גַּם מְנִיה — הַקְּפָרָת בְּצִוְּרָה מְעַנְּגִית וְאַוְהָת
בְּיוֹסֵר קְרִיאַת שִׁירִים — רֹצָה לְהִיוֹת מְשׂוֹרֶת מִקְרָסְטָה
כְּמוֹ קְוּנוֹפְּנִיְזָקָה^{**}.

אָתָּה רַי יַאֲאָ אֹזֵק עַם וְזַדְקָה עַרְחֹבָה, כִּי עַזְּיוֹן
הַסְּפָרָה לוֹ מְשָׁהָגָה שְׁזָבָבָה. אֹזֵק הַזָּא לְהַרְצִינִי, אַף
פָּעָם לֹא סִיחָה קְזָה עַד עַכְשָׁוָה.

— וְזַדְקָה, הַתְּוֹלֵר אֶת הַשְּׁרָשָׁת עַם פָּגְלּוּבָּוֹס⁺!
— אָנָּנוּ זָכָר.

— וְכַבֵּן דַּע לְהָ, אָנָּנוּ אֶת הַשְּׁרָשָׁת גְּנַבְתִּי בְּטַחְסָן,
בוֹ אָנָּנוּ עַזְבָּד. בְּאַשְׁר סִיּוּם נְפָרְדָּתִי, אַטְמָתִי לוֹ זָאת.
אַטְמָתִי, שְׁמָאָד מָאָד חַשְׁקָתִי בְּגַלּוּבָּוֹס: שְׁתַּרְבָּתִי אָוֹתוֹ

---

* לוֹדוֹזִי — קָזִיר פְּשָׁנִיה קְגָרָלה בְּקָרִינָה פּוֹלִינָה. סְרָבוֹן פְּגַשְׁתִּים
קְאַרְגִּינִּים. קְיַחְדִּים קְיַיְסִי קָזִיר אֶת פְּרַבְּיַת סְפָגְשִׁיה וּרְכוֹן גְּנַעַם
אֶת הַקְּפָרָה. קָזִיר קִינְסָה גְּנַבְתִּיה אַבְרִית.

** קְוּנוֹפְּנִיְזָקָה פְּרִיה — קְשׂוֹרָת פּוֹלְגָתִי יְדוֹזָה (1842–1910)
קְוּנוֹפְּנִיְזָקָה סְפָהָסָה בְּצָפָר קְלִי נְזָבָה. בְּשִׁינְיִת. סְפָלָאִים אַהֲבָת
לְאָרָם. וְשָׁם גַּם בְּטוּי לְקַטּוֹנִים קְיַחְדִּים פְּסָוּלִים. קְרָבָתִה לְבָתָב בְּשָׁבִיל
יְלָדִים נְגָר.

ז'כבר לא יכלתי לחשטו מזינה: אחני כן סגלווייס
ס'יה שי לא גראַתַּה שאָרבַּנו ל'טובת מיכלינקה. אַמְרָתִי
לו ש'ינקה די את הפגיע בעד סגלווייס מהטשכרט,
אַבל הוא לא רצח והוושיט לי ידו ל'שלאום — אַדע הוונ.
הוא בעש קַמְתַּה די אַרְגַּזק ל'פַּגְנָתַה, אַבל סַרְבָּתִי ל'קַסְתַּה.
ז'כבר לא יכלתי ל'הַמְּלִיאַץ אַלְיִה... אַינְגַּע כוּסַּמְּ עַלְיִז
אַינְגַּע בָּו די, וְזַק?

אוֹזָק רוזה עוד ל'סְפַּר את ה'זְכָר ה'שְׁוּב בְּיוֹםָר.

אוֹזָק י'קַלְבּ מְקַבְּבִים ל'וְזַק וְפַגְנַה.

— בָּקְאַל פָּגִיד זְכָר ל'פַגְנַה, אַנְיַ גַּעַצְמִי אַסְפַּר
הַה עַל הַלְּלָה. כִּי אַטְהָ רְוָאתָ, אַנְיַ אַוְקַב אַזְמָה וְאַהֲנָה
נְאַמְּן הַה. זֶה לא כְּלוּם, שְׁאַנְיַ נוֹסַע ל'זַיְזָו. בְּאַשְׁר
אַגְּדַל וְאַשְׁפְּכַר יְסָה, אַבָּא וְאַמְּסָפַן עַם פַגְנַה — קַסְרָה?
בְּזִינִי וְזַק סִיה סַדְּכָר מְשָׁה, שְׁאַוְזָק רְוָזָה
לְשָׁאַת אַת פַגְנַה? אַשְׁה וְשָׁהָוָא אַוְקַב אַזְמָה. אַם הַוָּא
רְוָזָה וְסְהָוָרִים יְרַשְׁו — טּוֹב, שִׁיכַא אַוְקַה? אַשְׁה.
אוֹזָק אַסְרָה, שְׁבָל יְמִי סְיִוּ נְסִיר בָּו טְוָהָה, צָד טְוָהָה.

פרק א' שירים

ושוב הגיע חולרת.

אָבָא קִימָה אָ אָוּמָרָת, שָׂאוּלִי בְּגִיןִץ יְחַשְּׁבָו עַל
אַיִלָה זָבֵר יְזַמֵּר טָוב. חַשְׁבָו, חַפְשָׁו...
אָבָא הָגִישׁ בְּקָשָׁה ?קָבֵל מִשְׁנַת כְּרָטִיסָן בְּמַשְׁפָּלִית.
קָבֵל בְּבָטָק, בּוֹ כִּיְה ְזָרוּשׁ שְׁפָשׁ. חַשְׁבָ ?גְּזָאת ?כְּפָר
בְּתוֹר ְקָנְפָל מְשָׁק. הָפָסִיד שְׁלָשָׁה רְקָדִים בְּמַלְרָד, בּוֹ
מְטָקִים בְּשָׁרוֹת. – בְּלִי פְּרוֹטְקָצָה לֹא תְמַצֵּא עֲבוֹדָה.
אֶל כֵּל כְּפָר ?חַם מְוֹשָׁתָה סָאה בְּזִים וּכְמַט אֶל פְּעָם
הַחַם לֹא יָגִיעַ לִידָו שֶׁל הָאָדָם פְּנִישָׁר. בָּה בְּמַדִּה
שְׁאַתָּה מְתַאַתָּן יְזַמֵּר יְמָאַרְיךָ בְּשָׁעוֹת הַעֲבוֹדָה – כֵּן
יְזַסְּפָו ?קָפֵט שְׁכָרָה וּוְקָחִיתָה מְתַשְּׁוּמָה; כֵּי ?קָמָה
?חַם ?הַעֲסִיק אִישׁ זָקָן, כְּאֵשֶׁר אַזְּיָר יְצָלָה וְאֵת
יְזַמֵּר בְּזָוֵל ?

ושוב הגיע חולרת.

אָבָא עָוֵד כֵּל כְּפָנָן כְּפָאָפִיה, וְגַזְקָ – גַּפְסָגָה;

מניה, במקום נצבר בכית פתרות לפניהם, עוכנת
אצל אשפה שתוקרת מוחאים - אסרים, שפקודו ים
בשפטם ביזמתה.

החרף נשא, וולדק כבר ידע, כי זה הנויל
ושכח יהינה כסיר... שאצל כל סאנשיים האנשיים דוקה
הפקב. שוכ האסיר סחיר פהם, שוכ קר ורubb -
אחרית, כפי פנראטה, זה לא יכול להיות.

- אולק קים את בטהחו: שני סכתבים כתוב.
בכתבו הראשון, הוא שואל אם וולדק צפדי בבחינה
ואם הוא כבר סבר בכית הספר.
לא, וולדק לא צפדי בבחינה, הפסיד את פקרב -
הה, נשא.

לבחינה בכתב לא בכיא ניר נט: לא ידע, כי מניין
לו בדעת זהה? - התהילו בכתבו, הוא יושב ומסתכל,
- אשפה, מדוע אינך כותב? - הה, טפשו וקעה
ששבט, שטכלוב באפק את הפקבה על פשיטו
הטורה בצע, נמן לו ניר נט, צעה לקלב ספר,
לא הפסיד ימן, כי גלים כתבים. וולדק הוזרין
והתצעבן ותתזעבן: כתוב יד גרווע ושניאות
נכשלה, כפי שאומרים הטעמים.

בכתבו השני כתוב אולק, שהוא שתגנצע. שעה
כבר רוזה לוחו, - לא פלו בספריה שם היא חסרת

טעם. אוֹזֶק בָּזֶק עַתָּה בְּקָא אֶת פְּשָׁתָח — בְּקָא קְזָנָה
אֲקָנוֹתָה פְּטָכָסִיסִים סְקָלָפְּקָתִים.

“הַאֲמָם בָּבָר אֲמָרָה? הַמְּנִיה? הַאֲמָם הַיָּא מְסִכִּיתָה?”
וּבְכֵנוֹ רֹזֶחֶת אוֹזֶק שְׁאַסְפֵּר לְמְנִיה? מְנִיה פְּקָרְנִית
סְאָד וְרֹזֶחֶת הַזְּדַחַת עַל מָה אָזְן דָּבְרָנוּ כָּה אַרְכּוֹת. וְזֶקֶת
לֹא יְגַהֵּה סּוֹד וְלֹא יְבָגֵד — עַכְשָׂו מְשָׁהוּ אָטָה.
— אוֹזֶק רֹזֶחֶת? שְׁעָתָה אַוְמָךְ? אַשְׁחָה — לֹא מִיד,
בְּקָא אַשְׁר יָגְדֵל וַיַּשְׁתַּבְּרֵר יְפָה.

מְנִיה בְּקָשָׁה שְׁיַחַזְרָה עַל כָּל בְּדִיקָה, כִּי צְלִינָה
?סְפָרָה וְלֹצִין בְּדִירָה, כִּי מִינְדָּה אַיִינָה יְכוֹנָה? הַסְּבִיב.
בְּמַשְׁבֵּךְ כֹּל הַיּוֹם קְרָאָשׁוּן גְּרָאָסָה שְׁקוֹזָה בְּמַמְּפָשָׂבּוֹת,
עַם וְזֶקֶת לֹא דָבָר וְבָעָרָב בְּתַחַת שִׁיר, שְׁהִיא רֹזֶחֶת
?הַחֲיוֹת אֲשָׁתוֹ שֶׁל אוֹזֶק. — גַּזְרָה קְשָׁוָה: אַיְיךְ הִיא אֶת
כְּשִׁירִים מְתַבְּרָתִי?

מְנִיה, כִּי סְגָרָה, תְּהִיה פָּעָם כָּמוֹ קְוֹנוֹפְּנִינִזְקָה,
קְטָנָה בְּזֹאת וְכָוְתַּבְתָּ חֲרוֹזִים! יְפָכוּן, שָׁגַם אוֹזֶק יְהִי
פְּצִבְיָה, כִּי בָּעֵיר זִירָה הַצְּלִים? קְמַזָּא סְפִּרְיָה וּמְקוּם
אַבְוֹדָה וּבָבָר קְחָפֵשׂ לוֹ בֵּית סְפָר. הוּא מְשָׁפֵר שְׁשָׁה
רְגָלִים — כְּסֶבֶב בְּמַכְתָּבוֹ הַשְּׁדִיעִין.

וְזֶקֶת. בְּקָא הַיָּא קָאָה, שְׁלָא יְהִי אָף פָּעָם
קְסָרָם. לְמֹרֶת רֹם הַוָּא לֹא לְעַשְׂוָתָה יִסְמָר מְאַשָּׁר
?שְׁלִיל סְבּוֹן, ?זֶקֶת גַּטְטָה, ?פְּשָׁגִים שְׁלָא אַפְּרִין שְׁרָפָה...

קשה ?
 הפתוחין ספרו, יומר קשה ?
 מילים פגניניות קרו במשמעותו ?
 אמת בלבד ?
 ואם סוף, פארו ?
 גם כן, ביחס שורה שורה ?
 עד בפה היו מקרים ?
 אבורי הכבוז ?
 שקו ?
 מה קורה אתם, באשר גזרו וחתבגו ?
 אם נחשו מקרים ?
 אם אויל נשאר נאלו ?
 או שכח את הנסיבות רקטה ?
 אויל נשלא לאשה את בניתה, הוא עוכד בבית חרש ?
 פראזה שכיתה. אויל שקייה פגניאני השכיתה, גדו ?
 ונשלח ?
 שלוש שנים ?
 סביר ?
 באשר חזר, החייב ?
 החרכים ?
 בוחר בו בזיר שילם ?
 — התחשטו, אם כן ?
 החולומות ?
 הוא באמת מצביא ?
 פגניא ?
 אם כי ?
 שלו אין כידונים ולא תותחים, רב ונдол טילו, איזום
 ימוקן לך רב.
 בניתה היא פועלה בבית הפרש ?
 מרבדים. את

סיוון שָׁיָה מְפַרְסִים בְּצָתוֹן. — מִתְּהִיא יְדָשָׁה מְפִיד
לְסִפְרָה בְּצָוָה פָּעֵנִית — וּבְצָוָה יְפָה פָּאָרָה צְפָה אֶת
קָוֹרֹת סִיקָּה. מִשְׁהוּ קָלוֹשׁ נְסִפְרָ עֲרָבָה, מַלְאָ בְּצָתוֹן
לֹא יְצָפִים...

נְצָדָק, שָׁיָה צָרִיךְ לְהִיוֹת רֹופָא מְפַרְסִים?
לֹא נְהִיָּתִי רֹופָא — בְּטַב בְּמַקְתָּב? אָזְקָ וְלִמְנִיה —
אָנִי מְשֻׁרָת בְּבֵית חֹלוִים, אָכְלָ אָנִי מְפַרְסִים.
סִפְפּוֹרָה, — אַיְזָה וְכַיְצָד נְצָשָׁה וְלִזְקָן מְפַרְסִים בְּתוֹר
מְשֻׁרָת בְּבֵית חֹלוִים, — הֵוָא אָרְךָ.
וְלִזְקָן מְתַקְבֵל בְּעַבּוֹדָה בְּבֵית חֹלוִים. צְלָה אֶת
שְׁלֹו, מְמַשְׁמָעָ, שְׁקָט וְעַכְדָ בְּרַצְוֹן. אִישׁ לֹא יְנַעַצְיוּ —
כֵה, מְשֻׁרָת רְגִיל קָמוּ כֵל סִמְשָׁרִתִים.

עד אֲשֶׁר הַתְּקוּטָה פָעֵם צָם אֲחוֹת אַמְתָה וְאַסְפָר
קָה, שָׁאָם הֵיָה אַיְתָה אַוְקָתָה אֶת חֹלוֹתָה, הֵיָה נְוַתְנָתָ
לֹו אָכְלָ בְּעָ : כִּי גַם בֵּין סִקְאָתִים יִשְׁנָן שְׁוֹנוֹת. אֲפָרִי
זָה גְדֹף אֶת חֹוֹכָשׁ, שָׁאַיְנוּ שְׁוֹמָר וְאַיְנוּ מְפִיאָ אֶת
סִפְקִידָה, אַיְנוּ מְזַדֵּד אֶת חָלָם. עַמְדוּ? פְּשָׁר אֶת וְלִזְקָן
סִפְעַבּוֹדָה וְהַרְבֵוּ? גַּנְגָר צָל אַוְדּוֹמִיו.

וְאַפְיָ נְרוֹעָ מִיהָ : — לֹא קְחַלְיִפוּ? חֹלוֹת אֶת
סִפְחָבָשָׁת, כִּי קְרוֹפָא שְׁלֹו נְסָע וְאַסְפָר לֹא הַתְּפַנֵּה? בָּהָ —
בְּלִיְהָ קָהָה חָמוּ שָׁל חֹלוֹתָה, חֹוֹכָשׁ אַטָּה, שְׁוֹנָה לֹא
עַתְנִינוּ. נְסָע וְלִזְקָן אֶת יְדֵיָה, בְּצָצָמוּ קְחַלְיִיףָ אֶת סִפְחָבָשָׁת

חיה וכתוב הודהה על כן: «אדרבא, סענישוני עז
הטעשה שציתתי». הרצקה זו גראת הטעחות
ובמבחן כל השבויים הפק בית חולים? קצת רופת –
רפחים עכשו מפנוי ודק. –
בסוף גרה טעם, אשר סביה? פרסומו שב
של ודק.

פקיד אסיד גלה, שגל סיהו התנויסטי כל פיני
אותות הטעחות, בקר באותו בית חולים, בו שבד
ודק. הוא רצה, ימד שם רופא הראשי, להגנס לאוים
פחותים. – אך ודק שמר בצדו ולא נמן לו
להגנס – אסור!
– פן להגנס – אומר רופא הראשי – אני מזינה
אתך!

– אסור להפריע, לא אתן להגנס. מוגט אסור!
דברו בינהם משלהי ביחס.
– הנה בוחר אמיץ ויזע את פקיעת – שפת
ולכל פקיד פבלה את ודק, ומסלק.
ומנה בא מקרא. מוגט מפרעם? בדור בבית
הוחים.

– קרא. ציר גדרה נסובה גטולין. ציר גדרה גדי פקר
בוחים, ספריות וסוניאנים. בשנים 1379-1601 ניקת קרא בירת
פולין וכת נסכאים קברים הפלכים ופצבושים. ציר גדרה קהילה
יהודית גדרה טקסטיות בייסר.

— נאם מפַר קַהֲנָס ? אַוְתָס ? — שָׁאַל בְּחִזְקָע
קְרֹופָא כְּרָאשִׁי אַת וְזָקָן.
וְקָאוֹרָם מְקָרְקִיב אַמְרָה:
— וְבָכָן יְהוָה פְּשָׁרְתָכָם פְּשָׁרְתָם, וְזָקָן ? — וְהַוְשִׁיט
אַת יְהוָה ? וְזָקָן.
רְוָאִים אַפְּמָם, יְקִנְיָה, וְם אַנְי סְפָרָקָם" — בְּטַב
וְזָקָן ? אַוְתָקָן וְלִפְנֵיה.
קְבָסּוֹף הַזְּדִיעָה וְזָקָן שְׁזִינִי אַבְיוֹ קָבָר בְּרִיאָות.
שְׁאַפְּאָה וְאַבְיוֹ תְּבָאָה אַלְיָהָם לְחַגִּים וְהָוָא מְבָקָשׁ מְאַוְתָקָן
? סְפָלִיז צָל עֲוֹרָךְ דִּין, שִׁימְנֵר אַת פְּפָקָנוּן ? אַגְּוֹרָה
עֲוֹבָדִי קְפִי חַולְיִם.
הַמִּזְקָרָיו אַת פְּפָקָנוּן צָל " אַנְיָרִי הַכְּבָד " ? אַיְה
כָּל זֶה, בְּאַפְּנָן מְשֻׁנָּה, הַתְּخַשֵּׁם גְּסִיּוּם !

* * *

יְגִדִּים ! מְפָרְמִיכָם צְרִיכָות ? הַיּוֹת נְצִילָות,
בְּצִיּוֹנוֹמִיכָם — נְשִׁיגָבִים : הַצְּפִילִי תְּמִיד ? קְרָאת אֹור
פְּתַחְקָה : סְפָאִיפה לְטוֹב אִינָה לְשֹׁוֹא — פְּקָרִי בּוֹא יְלָא ?

סְפִּרְיַיְלְדִּים — יְיַעַנְוֹשׁ קּוֹרְצִ'אַק

פְּרָגָם — אַרְנִיה בּוֹקְנָר

בְּנֵי הָאָדָם הַם טָובִים

בְּפִיקָּר שְׁנִי סְפּוּרִים: אַ. סְפִּירִישׁ קְרָעָ

בּ. בְּנֵי הָאָדָם הַם טָובִים

מִתּוֹךְ

בְּפִיקָּר בְּתוֹסֵוּ אַרְבָּעָתָה סְפּוּרְכּוּתִים לְפָנָה סְפִּרְיַיְלְדִּים אַל
יְיַעַנְוֹשׁ קּוֹרְצִ'אַק:

אַ. שְׁנִי נְרוּתָה

בּ. סְפִּירִישׁ קְרָעָן וּמְפִירִישׁ קְרָעָיר

בּ. נָסְגָּר חֲבָבָה

דּ. פְּסָלָתָה קְרָר

סְתִּים הַיְלָדִים

בְּפִיקָּר — קּוֹרְטָה סְפּוּרְמָתָה עֲנִינָה. קְחַפְּרָתָה אַבְּדָתָה אַשְׁר יְלִידִים

יְלִידִי סְפּוּרְנִים הַם תְּבוּלִי בְּפִיקָּר.

בְּרַקְשָׁתָה אַל פִּינְבָּס

סְפּוּרִישׁ קְלָפִידְפִּוּנִי — קְחוּב גִּידִי אַרְנִיה בּוֹקְנָר

בְּפִיקָּר סְפּוּרִישׁ צָל הַגְּפִינּוֹנָה. שְׁגַגְתָּוּ צָל יְנִי פְּלָפְדִּים

בְּדִ שְׁהַגְּיָעָו לְאַטְבָּצָאתָה סְרָגְקָתָה.

בְּתַחְשִׁיפָּה שְׁמַפְלָלָם צָל טִיקָּה לְיִנְסָס יְסַפֵּךְ לְפִקְדָּוֹתָה.

יְסַפֵּא צָל פְּלָסִידָר עֲנִינָה כְּבּ בְּפִיקָּר בְּנָתָה.

